

อภิม

4

หอมกลิ่น
กลิ่น
อวลกลิ่น
กลิ่น

国色生香

เชื่อว่าเจียหริน 笑佳人 เขียน
หวาเซียง แปล
จื่อหาว 子豪 วาด

ฉบับครั้งที่ 1

อรุณ

หอมกลิ่นรัญจวน อวลกลิ่นเสน่หา

4

国色生香

เชียวเจียเหริน 笑佳人

เทียน

หงเซียง

แปล

การอ่านดี้อร่ากตัญญูสัปดาห์

หอมกลิ่นรัญจวนอวลกลิ่นเสน่ห์ 4

国色生香

อวล

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอวล

《国色生香》Vol. 4

Original story and characters created and copyright © 笑佳人 Xiao Jia Ren
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7999-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยกาใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี
บรรณาธิการ อารยา จันทา • บรรณาธิการต้นฉบับ มนุญ ณ นคร • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดาวิรัตน์ ชรรmgrุฑย์
ซัพเอดิเตอร์ รมิดา แสงสวัสดิ์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
ออกแบบบุรุษเล่ม ศิริพร เสนา ยอด • คอมพิวเตอร์ นนุช ศรีสุขโซ • พิสูจน์อักษร สุพิชา อัศวเสนา, รจนา เทียนแดง
รองผู้อำนวยกาฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ • ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเสียงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน หอมกลิ่นธัญจนอวลกลิ่นเสน่ห์หา ก็เดินทางมาถึงเล่ม 4 ซึ่งเป็นเล่มจบแล้วนะคะ เป็นอย่างไรกันบ้างคะ กับนิยายเรื่องนี้ ครบรสทุกอารมณ์เลยใช่ไหมล่ะคะ

สำหรับเล่ม 4 ซึ่งเป็นเล่มจบ ปมทุกอย่างค่อยๆ คลี่คลาย ผู้ร้าย ตัวจริงกำลังจะถูกเปิดเผย เรื่องราวที่แสนวุ่นวายกำลังจะจบลง แต่บทสรุปที่แท้จริงจะเป็นอย่างไร และคนชั่วจะได้รับผลกระทบที่ก่อไว้หรือไม่ เชิญคุณผู้อ่านทุกท่านติดตามในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

สุดท้ายนี้ ทางสำนักพิมพ์อรุณขอขอบคุณคุณผู้อ่านที่คอยติดตาม และสนับสนุนพวกเราเป็นอย่างมาก ทางสำนักพิมพ์อรุณสัญญาว่าจะหา นิยายดีๆ มีคุณภาพแบบนี้มาให้คุณผู้อ่านที่รักทุกท่านได้อ่านอย่างต่อเนื่องแน่นอนค่ะ

อรุณ

หลังจากที่ครอบครัวอู้อู้อ ถูกองค์กรคุ้มครองตัวส่งออกนอกเมืองหลวง และเพราะโช้วอ่องจ้าวเหิงยื่นรายงานขอความเมตตาให้เรียกตัวพี่ชาย กลับมาหลายครั้ง ฮ่องเต้เซวียนเต๋อจึงตวาดเขาไปหนึ่งรอบ แล้วสั่ง กักบริเวณหนึ่งเดือน

เดิมนยามเกิดเรื่องของอู้อู้อ บรรรยาภาคในจวนโช้วอ่องก็อดอดพอก อยู่แล้ว นยามนี้เมื่อท่านอ่องของตนถูกกักบริเวณด้วย ฤดูใบไม้ร่วงยังไม่ทันผ่านพ้น จวนโช้วอ่องกลับเหมือนเข้าสู่ฤดูหนาว ทุกที่ในจวนล้วนเย็นยะเยือก

จ้าวเหิงกลับถึงจวนแล้วก็เก็บตัวอยู่แต่ในห้องตำรา นยามราตรีพักห้องด้านในของห้องตำรา นยามทิวาเขียนพู่กันวาดภาพ ห้ามผู้ใดรบกวน เด็ดขาด มีเพียงนยามที่ผู้กองกงเข้าไปส่งอาหาร รับใช้เจ้านายล้างหน้า บ้วนปาก และทำความสะอาดห้อง ถึงได้เห็นท่านอ่องลักหน้อย ทว่าตั้งแต่เริ่มจนปรนนิบัติเสร็จ จ้าวเหิงกลับเม้มปาก ไม่พูดอันใดสักคำ

ซึ่งเจียนหนึ่งไม่ต้องสืบข่าวจากผู้กองกงก็นึกภาพท่านอ่องขณะอยู่ที่เรือนด้านหน้าได้

สำหรับเรื่องนี้ ซึ่งเจียนหนึ่งไม่รีบร้อน รู้สึกเพียงว่าสงสาร

ชาตินี้นยามที่ซึ่งเจียนหนึ่งเจอโช้วอ่อง นางก็รู้แล้วว่าเขาคือฮ่องเต้

ในอนาคต ในเมื่อจะได้ขึ้นครองราชย์ จะกล่าวว่าวสานไม่ดีได้อย่างไร นางจึงไม่ใส่ใจเมื่อมีคนหัวเราะเยาะและดูถูกว่าเขาพูดติดอ่าง คิดเสมอว่า โช่วอ่องคือคนที่มีความสนาดี

วันเวลาผ่านไป ช่งเจียหนิงกับโช่วอ่องคบค้าสมาคมกันบ่อยครั้ง อีกอย่างเขาคิดกับนางเป็นที่สุด ในสายตานาง ฮองเต้ในอนาคตคนนี้จะกลายเป็นคนที่มีชีวิตชีวาคนหนึ่ง เมื่อมีคนหัวเราะเยาะว่าเขาพูดติดอ่างอีก นางจึงอดเสียใจแทนเขาไม่ได้

กระนั้นเรื่องพวกนี้ยังนับเป็นเรื่องเล็ก หลังจากที่ช่งเจียหนิงแต่งงานกับโช่วอ่อง อุอันจวินอ่องกับจินอ่องก็เกิดปัญหาตามๆ กันมา ทำให้นางรู้ถึงความไม่สงบในหมู่เชื้อพระวงศ์ด้วยตนเองเป็นครั้งแรก แต่เพราะนางรู้ว่าถึงอย่างไรสามีของนางก็จะได้ขึ้นเป็นฮองเต้ ย่อมต้องเผชิญหน้ากับความวุ่นวายในราชสำนัก คราวแรกช่งเจียหนิงจึงยังไม่ค่อยใส่ใจ จนกระทั่งฉู่อ่องเกิดเรื่อง

ฉู่อ่องเป็นพี่ชายร่วมมารดาของโช่วอ่อง

ช่งเจียหนิงเห็นทั้งยามที่ฉู่อ่องคลุ้มคลั่ง และยามที่โช่วอ่องไม่สบายใจทั้งวันทั้งคืนเพราะเป็นห่วงพี่ชาย ในที่สุดนางก็รู้ซึ่งถึงความลำบากของเขา แม้สุดท้ายเขาจะได้เป็นฮองเต้ กลายเป็นบุรุษที่มีอำนาจและอิทธิพลที่สุดในใต้หล้า แต่ก่อนที่จะขึ้นครองราชย์ เขากลับต้องทุกข์ใจทนดูพี่ชายถูกลดฐานะเป็นสามัญชนโดยทำอะไรไม่ได้ ในอนาคตยังถูกชาวบ้านให้ร้าย กล่าวหาว่าเขาเป็นคนทำร้ายฉู่อ่อง...

“ท่านพ่อ!”

ช่งเจียหนิงตกใจเมื่อข้างหูพลันแว่วเสียงตื่นเต้นระคนดีใจของบุตรสาว นางเห็นบุตรสาวกระดกกันน้อยๆ ขึ้นก่อนชนหน้าตรงขอบหน้าต่าง ใบหน้าน้อยๆ แบนลงบนหน้าต่างกระจกลึ แล้วพยายามมองไปข้างนอก ช่งเจียหนิงใจเต้นรัว ขยับไปข้างกายบุตรสาวทันที ทว่าพอ

มองไปข้างนอก ลานเรือนกลับว่างเปล่า ไหนเลยจะมีเงาร่างของท่านอ๋อง

“ท่านพ่อ!” เจาเจายังคงเรียก พลางจึมนิ้วอ้วนบนหน้าต่างกระจกสี
ซึ่งเจียหิงมองไปตามทางที่บุตรสาวชี้ พลันกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ที่แท้เป็น
ผีเสื้อสีเหลืองอ่อนที่ไม่รู้บินมาจากที่ใด สิ่งที่บุตรสาวเรียกก็ไม่ใช่ท่านพ่อ¹
แต่เป็น ‘ผีเสื้อ’²

ท่านหญิงน้อยเพิ่งเห็นผีเสื้อหายากตัวนี้ ส่วนในลานเรือน หลิวลี่
กับจิวเอ๋อร์กี้แอบล่อมเข้าไปคนละฝั่ง คิดจะจับผีเสื้อไว้

เจาเจาเบิกตากว้างมองตามผีเสื้อที่บินสูงขึ้นเรื่อย ๆ รวากับจะบิน
ตามไป และเมื่อหลิวลี่กระโดดพลางตะครุบสองมือไว้ ผีเสื้อก็หายไปแล้ว

เจาเจาร้อนใจจนเขย่งเท้า ซึ่งเจียหิงปาดเหงื่อ ถ้าหลิวลี่พลั้งมือ
ตบผีเสื้อตาย แล้วบุตรสาวร้องให้จะทำอย่างไร

หลิวลี่ยอมไม่ทำให้ท่านหญิงน้อยผิดหวัง หรือตามองระหว่างฝ่ามือ
ยืมือก่อนพยักหน้าให้ชายาโซ่วอ๋องกับท่านหญิงน้อยผ่านหน้าต่าง จากนั้น
เดินไปที่ห้องโถง หาโอภาะเบี่ยงหลากสีใบน้อยแล้วปล่อยผีเสื้อลงไป
จากนั้นรีบคลุมด้วยผ้าแพรโปร่ง ถึงค่อยถือเข้าห้องมาให้ท่านหญิงน้อยดู

เดือนเก้าอากาศเริ่มเย็น โอกาสที่จะเห็นผีเสื้อมีไม่บ่อยนัก เจาเจา
ชอบสีเหลืองอ่อน จึงนั่งบนตั่งดูผีเสื้อในโอภาะเบี่ยง จนใบหน้าแทบแนบ
ไปกับผ้าแพรโปร่งนั้นแล้ว

หลังจากดูผีเสื้อได้ครู่หนึ่งก็ใกล้จะถึงมือเที่ยงแล้ว เวลานั้นเจาเจา
จะตั้งใจเล่นกับมารดา เพราะปกติบิดาไม่อยู่จน เด็กหญิงน้อยจึงไม่ได้
คิดถึงบิดาถึงเพียงนั้น ทว่าทุกครั้งที่กินข้าว เจาเจามักมองหน้าประตูลาน
จากนั้นหันไปหามารดา เรียก ‘บิดา’ หรือ ‘ท่านพ่อ’ อย่างสงสัย และครั้งนี้
ก็ไม่ต่างกัน

¹ คำว่าพ่อในภาษาจีนคือคำว่า ‘เตีย’ ออกเสียงคล้ายกับคำว่า ‘เตีย’ ที่แปลว่าผีเสื้อ

² คำว่าผีเสื้อในภาษาจีนคือคำว่า ‘หูเตีย’ ออกเสียงคล้ายกับคำว่า ‘เตีย’ ที่แปลว่าพ่อ

ซึ่งเจียหนิงได้แต่โกหกบุตรสาวไปว่าท่านพ่อกินแล้ว จากนั้นใช้ของอร่อยเบี่ยงเบนความสนใจ

น้องออกจากเมืองหลวง ทำให้โชวอ่องกลัดกลุ้ม ซึ่งเจียหนิงจึงไม่กล้ารบกวนเขา ทั้งสองคนแต่งงานกันมานานถึงเพียงนี้ นางรู้ซึ้งถึงนิสัยของโชวอ่อง เขาคือท่านอ่องที่มีเรื่องหนักอึ้งในใจ แต่เป็นสามีที่รักครอบครัว อีกอย่างเขาชอบบุตรสาวเป็นที่สุด ขอเพียงท่านอ่องคิดได้ จะต้องกลับมาหาพวกนางสองแม่ลูกเองเป็นแน่

แต่ละวันล้วนผ่านไปเช่นนี้ พลบค่ำหลังจากซึ่งเจียหนิงกล่อมบุตรสาวนอนก็กลับมาที่ห้องโถงใหญ่ นางลูบกำไลหยกเลียดบนข้อมือ พลันคิดถึงโชวอ่อง ก่อนค่อยๆ หลับตาลง

คืนนี้ซึ่งเจียหนิงนอนไม่ค่อยหลับเท่าไรนัก เพราะนางฝันเห็นท่านอ่องยืนอยู่บนทุ่งหญ้าอย่างโดดเดี่ยว นางอยากเข้าไปหาเขา แต่ทุ่งหญ้าเริ่มเคลื่อนไหว ไม่ว่านางจะวิ่งอย่างไรก็เข้าใกล้ไม่ได้ กลับจะห่างจากเขามากขึ้นเรื่อยๆ

“ท่านอ่อง...”

ซึ่งเจียหนิงพึมพำก่อนจะตกใจตื่น ภายในห้องมืดสลัวไปหมด ห้องฟ้ายังไม่สว่างดี แต่ได้ยินเสียงพวกสาวใช้เดินอยู่ในลานเรือนเบาๆ ยามนั้นนางเหว้ออกท้วงตัวจึงตัดสินใจนอนต่อสักพัก เมื่อรองจนสบายตัวขึ้นมาบ้าง ก็เรียกพวกสาวใช้เข้ามาปรนนิบัติ

ซวงเอ๋อร์กับลิ่วเอ๋อร์ปรนนิบัติซึ่งเจียหนิงล้างหน้าบ้วนปาก จี๋วเอ๋อร์พับผ้าห่มเก็บที่นอน หลังพลิกดูผ้าห่มกับที่นอนอย่างละเอียด จี๋วเอ๋อร์ก็ระับความตื่นเต้นดีใจ หันมาเตือนเจ้านาย “พระชายา ระวังของท่านมาช้าไปห้าวันแล้วเจ้าค่ะ”

เดือนแปดชายาโชวอ่องระดูมาวันที่หนึ่ง วันนี้วันที่หกเดือนเก่าแล้ว ถ้าเป็นเวลาอื่น ซึ่งเจียหนิงคงคิดไปว่าตั้งครรรค์ แต่หลังจากที่นาง

กลับมาจากสนามล่ำสัตว์ ครึ่งปีนี่ระดูก็มาไม่ค่อยตรงเวลา ครั้งที่นานที่สุดเข้าไปถึงสิบวัน ทำให้นางดีใจเสียเปล่าไปหลายครั้ง บัดนี้โชวอ่องอารมณ์ไม่ดี นางยังไม่กล้าบุ๋มบ่ามไปเชิญหมอหลวงมาตรวจ อย่างไรก็ตามนางก็ยังไม่ถึงขั้นเหนื่อยจนล้มกระมัง หากตั้งครุภักจิจริง ไม่ต้องเชิญหมอหลวงผ่านไปลักพักก็แน่ใจได้แล้ว

หากเทียบเรื่องระดูมาซ้ำกับสามี ช่งเจียเหิงย่อมเป็นห่วงสามีซึ่งอยู่ที่เรือนด้านหน้ามากกว่า ส่วนหนึ่งเป็นเพราะความฝันเมื่อคืนไม่เป็นมงคลเท่าไรนัก

หลังช่งเจียเหิงล้าหน้าเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย แม่นมก็พาเจาเจาเข้ามาพอดิ เมื่อกินข้าวเช้าจนอิ่ม นางกล่อมบุตรสาวอย่างใจลอย อดมองไปนอกหน้าต่างไม่ได้ มองไปลักพักก็เห็นชั้นที่น้อยรีบร้อนวิ่งเข้ามา นางหน้าถอดสี ก่อนสวมรองเท้าขึ้นรอชั้นที่น้อย

“พระชายา ยามนี้ท่านอ่องป่วย ท่านรีบไปเยี่ยมเถิดขอรับ!” ชั้นที่น้อยพูดพลางหอบหายใจ

ช่งเจียเหิงตื่นตระหนกไม่น้อย โชวอ่องออกกำลังยามเช้าทุกวัน ร่างกายแข็งแรงที่สุด ทุกปีอย่างมากป่วยเล็กๆ น้อยๆ แค่ครั้งสองครั้งไปไม่กี่ครั้งก็ดีขึ้น คราวนี้ชั้นที่รีบใช้ข้างกายตกใจจนเป็นเช่นนี้...นางไม่กล้าล่าช้าแม้แต่เคอเดียว หันมากล่าวกับบุตรสาว “แม่จะไปดูท่านพ่อเจาเจาเดี๋ยวนี้อะ รอแม่อยู่ที่นี้ก่อนได้หรือไม่”

เจาเจาก็คิดถึงบิดา จึงร้องให้จะตามมารดาไปด้วย

ช่งเจียเหิงทำหน้าที่รับใส่บุตรสาวเป็นครั้งแรก “เชื่อฟังแม่”

เจาเจาจะพริบตา กลัวมารดาที่เป็นเช่นนี้อยู่บ้าง แม่นมช่วยกล่อมอยู่ด้านข้าง เมื่อช่งเจียเหิงเห็นว่าบุตรสาวเชื่อฟัง จึงเดินนำขงเออร์ไปเรือนด้านหน้าทันที มาถึงที่รับก้าวเข้าห้องนอนซึ่งอยู่ในห้องตำรา นางเห็นฝูงงกค้อมตัวเฝ้าอยู่ข้างเตียง หมอเหิงของจวนอ่องนั่งอยู่บนเก้าอี้กำลัง

จับชีพจรให้ไชว่อง ส่วนไชว่องของนางหลับตาอย่างอ่อนเพลีย หน้าแดง ผิดปกติ

“ท่านอ่องใคร่ครวญมากเกินไป และร่างกายต้องลมหนาวฤดูใบไม้ร่วง เดิมมีอาการตั้งนานแล้ว แต่ท่านอ่องปิดบังมาตลอด ยามนี้ถึงได้แลดูร้ายแรงขอรับ” หลังปล่อยข้อมือไชว่อง หมอเฉียวก็ลุกขึ้นอธิบายกับชายาไชว่องอย่างนอบน้อม “พระชายาไม่ต้องร้อนใจ ช้าน้อยจะเขียนเทียบยา ขอเพียงท่านอ่องกินยาตำรับนี้หลังอาหาร ไม่ถึงสองวันก็กลับมาแข็งแรงแล้วขอรับ”

ซ่งเจียหนิงโล่งใจ เห็นบุรุษบนเตียงค่อยๆ ลืมตา จึงรีบเดินไปนั่งข้างเตียง กุมมือของเธอไว้แน่น อยากจะตำหนิเธอว่าเหตุใดถึงไม่ทะนุถนอมร่างกาย ทว่าเมื่อสบกับดวงตาที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอยของเธอ แล้วนึกถึงความทุกข์ในใจเธอ นางก็พูดไม่ออก เพียงถามเธออย่างสงสาร “ทุกข์ใจมากใช้หรือไม่”

เพียงหกพยางค์ ทว่าพูดได้แค่ครึ่งเดียว เสียงนุ่มนวลกลับเจือละอุน ดวงตาเมสึดซึ่งพลันรื้นน้ำตาจนชุ่มชื้น

จ้าวเหิงมองดวงตารื้นน้ำตาของนางจึงค่อยๆ ได้สติ เขาจำได้แล้วว่าตนมีชายาอ่องตัวน้อยที่ชอบร้องไห้

“ไม่เป็นไร” จ้าวเหิงตบมือนางแผ่วเบาแล้วลองลุกขึ้นนั่ง

“ท่านอ่องอย่าเพิ่งขยับ” ซ่งเจียหนิงเห็นใจเธอ เธอเก็บตัวอยู่เรือนด้านหน้าคนเดียวกว่าครึ่งเดือน นางอดทนไม่มารบกวน แต่ยามนี้ไชว่องทรมาณตนเองจนลึ้มป่วย นางจึงไม่อยากตามใจเธออีก จับไห่ลู่รุษทันทีร้องไห้จนตาพรำมัว กำชับว่า “ท่านอ่องป่วยเช่นนี้ควรพักผ่อนให้เต็มที่ หายดีแล้วค่อยลุกขึ้นนะเจ้าคะ”

จ้าวเหิงไร้เรี่ยวแรง เมื่อเห็นน้ำตาซึ่งอาจไหลลงมากุหลาบของนาง ก็ย้มเล็กน้อยและไม่ได้ขยับอีก

ซึ่งเจียหิงให้ผูกงไปเตรียมอาหารเช้า เพราะภายในห้องไม่มีคนนอก นางจึงกล้าซบไหล่เขา และเช็ดน้ำตาลกับเสื้ออีกฝ่าย ฟังออกวังของเขาแล้วพูดว่า “ท่านอ๋อง ข้ารู้ว่าท่านทุกข์ใจ ท่านไม่อยากบอกข้า ข้าก็ไม่รบกวหน่าน แต่ท่านอัดอั้นจนป่วยเช่นนี้ ข้าไม่อาจนิ่งเฉยได้อีก...”

“เจ้าจะทำอย่างไร” จ้าวเหิงหลุดหัวเราะถาม พี่ชายคลุ้มคลั่งเพราะความโกรธแค้นสุมอก เขาเกลียดชังคนที่ยั่วยุพี่ชาย แต่ความเกลียดชังยังไม่พอที่จะบดขยี้ฝ่ายนั้น ข้าตนเองยังล้มป่วยกะทันหัน น่าจะเพราะไม่กี่วันก่อนที่เขาคิดเรื่องในใจในถึงอาบน้ำ จึงแช่นานไปโดยไม่รู้ตัว รวมทั้งหมูนี้อีก ไม่ค่อยยสนธิ เป็นเหตุให้ป่วยเช่นนี้

เมื่อได้ยินคำพูดเจ็บแสบหัวเราะของเขา ซึ่งเจียหิงปล้นเงยหน้าอย่างตกตะลึง

ซึ่งเจียหิงเห็นรอยยิ้มบางตรงมุมปากของโช่วอ๋อง ขณะที่เขาเองก็เห็นน้ำตาลที่ไหลรินจากดวงตาเมสึดซิงของนาง นัยน์ตาดำสลับชุ่มฉ่ำก่อนหน้านี้เพราะมีเรื่องในใจจึงไม่ได้นึกถึง ทว่ายามนั้นนางมาแล้วและมองเขาอย่างกังวลระคนสงสาร เขาพลันนึกอยากทำเรื่องนั้นขึ้นมา

ไม่รู้เร็วแรงมาจากที่ใด เขาดึงนางขึ้นมาบนเตียง จากนั้นโอบไว้ในอ้อมแขนแน่น ก่อนซุกหน้าในกลุ่มผดกดำของนางแล้วสูดหายใจเข้าลึก

รับรู้ถึงท่าทางเผด็จการกับความใกล้ชิดไร้เสียงของเขา ความว้าวุ่นในใจซึ่งเจียหิงปล้นสงบลง นางไม่ได้พูดอะไร เพียงกอดเขาเท่านั้น

“ท่านอ๋อง พระชยา อาหารเช้าพร้อมแล้วขอรับ” ท่ามกลางความเงิบส้งต ข้างนอกแว่วเสียงรายงานของผูกง

ซึ่งเจียหิงลืมนตา แต่จ้าวเหิงยังไม่ปล่อยมือ

ซึ่งเจียหิงผลักเขาเบาๆ กระซิบว่า “ลูกขึ้นเถิดเจ้าคะ ข้าจะป้อนโจ๊กให้ท่านก่อน แล้วค่อยกินยา”

จ้าวเหิงขานรับ ค่อยๆ ปล่อยนางออกจากอ้อมแขน

ช่งเจียหิงลุกขึ้นนั่ง เห็นเขามองตนตาไม่กะพริบ แววดากลับมา มีชีวิตชีวา นางยิ่งสงบใจได้ ก่อนจัดระเบียบเสื้อผ้าแล้วเรียกผู้กองงเข้ามา ไขว่ข้องปวยต้องกินอาหารรสอ่อน ไม่นานผู้กองงก็ยกโถจักผักหนึ่งชาม เข้ามา ในนั้นใส่ซึ่งด้านความหนาว

ช่งเจียหิงไม่ชอบกินซึ่ง แต่ไม่ได้รังเกียจอันใด ทว่าไม่รู้เหตุใด เพียงได้กลิ่นซึ่งที่โซยมาตามโอรสนั้น นางกลับถึงขั้นทนไม่ไหวจนอยาก อาเจียนออกมา

จ้าวเหิงนั่งฟังหัวเตียง ไม่นานก็รู้สึกว่านางผิดปกติ ใบหน้าน้อย ซีดขาว หัวคิ้วพลันขมวดแน่น

“เป็นอะไรไป” จ้าวเหิงกุมมือนาง ถามด้วยสีหน้าจริงจัง

ช่งเจียหิงกำลังจะตอบอย่างขอไปที ทว่ากระเพาะพลันปั่นป่วน ด้วยกลัวว่าจะล่วงเกินท่านอ่องจึงไม่ทันได้อธิบาย วางชามโถจักได้ก็ปิดปาก วิ่งไปข้างนอกทันที

จ้าวเหิงผ่านพ้นช่วงที่ร่างกายอ่อนเพลียที่สุดไปแล้ว สายตากับ คำพูดแสนอ่อนโยนและห่วงใยของช่งเจียหิงได้ผลกว่ายวดยินใดๆ รักษา เขาได้อย่างดียิ่ง

หลังจากช่งเจียหิงวิ่งออกไป จ้าวเหิงกระโดดลงจากเตียงตามไป เช่นกัน เขาสวมเพียงเสื้อชั้นกลางไล่ตามนาง

ช่งเจียหิงไม่ได้อาเจียน เพียงกุมหน้าอกยืนอยู่ห้องข้างนอกห้องตำรา มือน้อยกุมส่าบเสื้อ พยายามข่มความรู้สึกพะอืดพะอม

จ้าวเหิงไม่รู้ว่านางเป็นอะไรกันแน่ แต่สั่งให้ผู้กองงไปเรียกหมอเหียว เข้ามาทันที

ช่งเจียหิงเคยตั้งครมร์มาหนึ่งครั้ง และยามเข้ายังได้รับคำเตือน จากจีวเออร์ ในใจแอบคาดเดาอยู่บ้างแต่ไม่กล้าพูดออกมา กลั้วว่าตนจะ เดือด สอสมักรรยากลับเข้าห้องด้านในอีกครั้ง นางโน้มน้าวให้จ้าวเหิง

นอนลงไป ทว่าเขากลับขึ้นกรานจะนั่งประคองนาง ทั้งคู่เกียะงอนกันไปมา ไม่นานหมอเฉียวก็มาถึงแล้ว จับชีพจรให้ช่งเจียเหวิน

ช่งเจียเหวินจ้องหมอเฉียวอย่างตื่นเต้น

หมอเฉียวเอียงศีรษะเล็กน้อย ผ่านไปชั่วครู่ก็ผละมือออกไป เขาเหลือบมองชายาไชวอ่องแวบหนึ่ง จากนั้นพาชวงเออร์เดินไปฝั่งหนึ่ง กระซิบถามไม่กี่ประโยค กระทั่งแน่ใจว่าระดูของชายาไชวอ่องมาช้ากว่ากำหนด หมอเฉียวถึงย้อนกลับมา ยิ้มกล่าวกับเจ้านายสองท่าน “ท่านอ่องตามความเห็นของข้า ชีพจรของชายาอ่องนั้นคล้ายชีพจรครรภ์ แต่อาจเพราะระยะเวลาสั้นเกินไป ต้องรออีกสองสามวันถึงแน่ใจได้ขอรับ”

ดวงตาเมลิตซิงของช่งเจียเหวินเป็นประกาย หมอเฉียวเชี่ยวชาญวิชาแพทย์ ในเมื่อกล่าวพูดว่าตนคล้ายมีชีพจรครรภ์ เช่นนี้น่าจะไม่ใช่ก็ใกล้เคียง

ช่งเจียเหวินมองไชวอ่องข้างกายอย่างตื่นตะลึง

จ้าวเหิงดีใจเช่นกัน แต่ตกใจมากกว่า เพราะตลอดครึ่งเดือนกว่านี้เขานึกถึงแต่พี่ชายที่ถูกกลดฐานะพร้อมขับออกจากเมืองหลวง ไม่เคยนึกเลยว่าชายาอ่องของเขาจะตรวจเจอชีพจรครรภ์ เขาหันข้างสบกับดวงตาเมลิตซิงที่ดีใจจนเป็นประกายของนาง ใบหน้าอีกฝ่ายกลับมาแดงเรื่อ ทั้งงดงามและเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ดีใจเพราะตั้งครรภ์เลือดเนื้อของเขาอีกครั้ง

ท่ามกลางความยินดีอันอบอุ่นนั้น ราวกับสายลมฤดูใบไม้ผลิซึ่งพัดไล่เมฆดำที่วนเวียนในใจเขามาหลายวันออกไป

“ตกขาววูล คนละสองตำลึง!” จ้าวเหิงกุมมือนางไว้พลางพูดเสียงดัง ใบหน้าหล่อเหลาไร้ซึ่งความทุกข์ใด

ฝูงกงตื่นเต้นจนแทบร้องไห้ ก่อนจะออกไปถ่ายทอดคำสั่งก็เหลือบมองชายาไชวอ่องอย่างซาบซึ้งแวบหนึ่ง

โชคดีที่มีชายาไชวอ่อง ท่านอ่องถึงมีชีวิตอย่างแท้จริง

ไข่ฤดูใบไม้ร่วง ที่จ้าวเหิงเป็นไม่ได้อาการหนักอันใด กลางคืนเหงื่อออก วันรุ่งขึ้นก็กลับมาแข็งแรงตามเดิม หลังจากตื่นนอนยามรุ่งสางแล้ว เขาก็ไปหาช่างเจียหนิงกับบุตรสาวที่เรือนด้านหลัง นางอาจะตั้งครมร์ ส่วนเจาเจายังเด็ก กลัวว่าทั้งสองคนจะติดไข้ เมื่อคืนจ้าวเหิงจึงพักพ่อนที่เรือนด้านหน้า

ด้วยจ้าวเหิงมาเข้าเกินไป ยามนี้ช่างเจียหนิงยังไม่ตื่น เขานั่งลงข้างเตียงท่ามกลางแสงสลัวมาลักพักแล้ว สตรีซึ่งนอนอยู่ในม่านเตียงหลับสนิท แก้มยุ้ยเล็กน้อย หน้าตาดูฉ่ำพราว ริมฝีปากเผยอนิดหน่อยเผยให้เห็นความอ่อนวัย ทั้งที่เป็นแม่คนแล้ว กลับยังคล้ายเด็กสาวก่อนแต่งงาน ทำให้รู้สึกอยากปกป้องตลอดเวลา ไม่อยากให้นางคิดเรื่องหนักใจอันใด

จ้าวเหิงก้มจูบหน้าผากนางแผ่วเบา

ลมหายใจของช่างเจียหนิงยังคงสม่ำเสมอ ไม่รู้ตัวแม้แต่บ่อย

จ้าวเหิงลุกขึ้นเดินไปดูบุตรสาว เด็กอายุสองสามขวบ เติบโตขึ้นทุกวัน เขาเก็บตัวอยู่ที่เรือนด้านหน้าแค่ครึ่งเดือนกว่า ยามนี้เมื่อเห็นอีกครั้ง พลันรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าบุตรสาวโตขึ้นอีกหน่อยแล้ว บุตรสาวนอนซุกตัวอยู่ในผ้าห่มแพรสีแดงเข้ม หันหน้าออกนอกเตียง ปากเล็ก ๆ

อ้าเล็กน้อย ใบหน้าครึ่งซีกเบียดหมอนจนเปลี่ยนรูป

จ้าวเหิงชอบแก้มยุ้ยของบุตรสาวยิ่งนัก โตขึ้นนางจะต้องดงามเหมือนชายาอ๋องของเขาเป็นแน่

จ้าวเหิงย้ายเก้าอี้มานั่งข้างเตียง พินิจเด็กหญิงน้อยที่ห่างกันครึ่งเดือนกว่าไปพลาง รอบบุตรสาวตื่นนอนอย่างอดทนไปพลาง เจาเจาเข้านอนและตื่นนอนเป็นเวลาทุกวัน ข้างนอกเพ็งสว่าง เด็กหญิงน้อยในกองผ้าห่มก็เริ่มเคลื่อนไหว ค่อยๆ พลิกตัวเปลี่ยนมานอนหงาย อ้าปากหาวกว้าง จากนั้นไม่นานก็ลืมตาขึ้น

จ้าวเหิงยิ้มพลางมองบุตรสาว

เจาเจาสลึมสลือ กะพริบตาจั่วเจีย จากนั้นยื่นมือเป็นนัยว่าจะให้บิดาอุ้ม

จ้าวเหิงอุ้มบุตรสาวขึ้นมาทั้งผ้าห่ม มองบุตรสาวซึ่งขบในอ้อมแขนเขาเหมือนกระต่ายน้อย ทั้งยังอ้าปากหาว เมื่อหาวแล้วดวงตาสลึมซึ้งก็มองเขาอย่างซุ่มซ่าม สายตาของจ้าวเหิงยิ่งอ่อนโยน ช่วยบุตรสาวเช็ดขี้ตาตรงทางตาก่อนกระชิบตาม “คิดถึงพ่อหรือไม่”

“คิดถึง” เมื่อเจาเจาตื่นเต็มตาก็พุ่งเข้าหาบิดาทันที แขนน้อยโอบรอบคอของบิดาพร้อมมองตาไม่กะพริบ บิดาไม่ได้อุ้มนางมานานมากแล้ว

จ้าวเหิงดูไถ่ศีรษะของตนกับบุตรสาวไปมา รับรู้ถึงความคิดถึงกับความพึงพาที่ลูกสาวมีต่อเขา จ้าวเหิงพลันละอายใจ จะนึกถึงพี่ชายอย่างไร ก็ไม่ควรเหมินเฉยพวกนางสองแม่ลูกเช่นนี้

ดังเช่นครั้งที่พี่ชายป่วยหนัก พี่สะใภ้กับพวกหลานชายไม่มีที่พึ่ง เขาไม่ต้องการให้ชายาอ๋องของเขาคิดมากจนซุบผอมเหมือนพี่สะใภ้ ไม่ต้องการให้ลูกสาวของเขาไม่มีบิดารักใคร่

“ไป พ่อจะอุ้มเจาเจา ไปหาท่านแม่ละ” จ้าวเหิงลูบผมนุ่มนวลที่ยู่เหิงของบุตรสาว เขาอยากเห็นตอนที่ซ่งเจียหิงช่วยบุตรสาวมัดจุก

ชี้ได้เดียงนัก

ภายในห้อง ช่งเจียหนิงนอนอยู่ดีๆ พลันรู้สึกว้าไบนหน้าเปิกขึ้น ราวกับโดนลูกสุนัขน้อยเลียหน้า นางยิ้มแล้วขยับตัว ก่อนจะยื่นมือดึง บุตรสาวตัวน้อยมากอดไว้ในอ้อมแขน ส่วนเจาเจาก็มองมารดาแสนสวย อย่างดีใจ ทว่าเมื่อช่งเจียหนิงลืมตาก็เห็นท่านอ่องนั่งอยู่ข้างเตียง หน้าตา ดูจงกฏหยก สีหน้าอ่อนโยนสดใส เป็นเทพเซียนที่นางคุ้นเคย

ช่งเจียหนิงมองเขาอย่างหลงใหล จนกระทั่งจ้าวเหิงอุ้มเจาเจา ซึ่งซุกซนจะเป็นไปบนตัวมารดากลับมาไว้บนตักตนเองอีกครั้ง นางถึงได้สติถามอย่างเป็นห่วง “ท่านอ่องดีขึ้นแล้วหรือ ท่านอย่าฝืนทำเป็นแข็งแรง...”

“ทุกอย่างปกติ ไม่ต้องกังวล” จ้าวเหิงพูดพลางมองนางด้วยสายตาเรียบนิ่ง

จวินโจวห่างจากเมืองหลวงพันลี้ จ้าวเหิงไม่อยากให้พี่ชายออกจากเมืองหลวง เพราะหากเกิดเรื่องอันใดขึ้น เขาไม่สามารถดูแลอีกฝ่ายได้ จึงยื่นฎีกาขอให้บิดาเรียกคืนพระราชโองการครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เมื่อคืนในที่สุดจ้าวเหิงก็คิดได้ ปีนั้นฉินอ่องออกจากเมืองหลวง ในใจทุกซอก โกรธแค้น ผ่านไปนานเข้าจึงตรอมใจ ทว่าพี่ชายต่างออกไป พี่ชายเบือที่วังหลวงไร้ซึ่งน้ำใจ ทั้งยังเฝ้าหาชีวิตสงบสุขเหมือนชาวบ้านธรรมดา หากพี่ชายอยู่ที่เมืองหลวงอาจจะถูกรบกวนและใช้ประโยชน์ได้ทุกเมื่อ ให้อยู่ห่างจากเมืองหลวงชั่วคราวเช่นนี้ อาจจะดีกับพี่ชายมากกว่า

ช่งเจียหนิงถามถึงสุขภาพของจ้าวเหิง ทว่าเมื่อสบตากับอีกฝ่าย ชั่วครู่ นางกลับรู้สึกว้าไบลูกพูดของท่านอ่องดูเหมือนจะแฝงความหมายอีกชั้น ขณะกำลังจะสับสนเสีย เขาคล้ายนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงถามว่า “ทับทิมสุกแล้วหรือ”

ช่งเจียหนิงพยักหน้า ส่วนเจาเจาก็ได้ยินบิดาพูดถึงทับทิม พลันหันหน้าไปทางประตูโดยเร็ว ยกมือป้อนเข้าไปข้างนอก จะให้บิดาอุ้มตน

ไปเด็ดผลทับทิม บุตรสาวหน้าตาเหมือนนาง นิสัยตะกละก็เหมือนนาง จ้าวเหิงพลอยยิ้ม ก้มหน้าปลอบบุตรสาว “กินข้าวเสร็จค่อยไป พ่อให้เจาเจาเด็ดลูกใหญ่ที่สุด”

เจาเจามองบิดาด้วยสายตาดีใจ จ้าวเหิงอุ้มบุตรสาวก่อนหันหน้าไปถามซ่งเจียหนิงซึ่งหยอกล้อ “พระชายา ต้องการหรือไม่”

ซ่งเจียหนิงมองออกว่าโจวอ๋องก้าวผ่านความทุกข์ที่ฉู่อ๋องถูกขับออกจากเมืองหลวงได้แล้ว แม้นางจะสงสารฉู่อ๋องและเฟิงเจิงสามแม่ลูก ทว่าโจวอ๋องทุกข์ใจมาครั้งเดือนกว่าแล้ว และยามนี้อุตสาหะมายืมได้อีกครั้ง นางจึงตัดสินใจว่า ขอเพียงโจวอ๋องไม่เอ่ยถึง นางก็จะไม่ปดลอบโยนอะไรต่อไปเด็ดขาด จะได้ไม่กระตุ้นความเสียใจของโจวอ๋อง

อีกฝ่ายมีกะจิตกะใจหยอกล้อ ซ่งเจียหนิงมองลูกสาว ฟังหัวเตียง พุดพสมโรงเสียงเบา “ข้าก็อยากได้ลูกใหญ่ที่สุดเจ้าคะ” ดูว่าเขาจะทำอะไร

จ้าวเหิงเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ แต่ไม่ได้ตัดสินใจทันที เพียงยิ้มเล็กน้อย

หลังกินข้าวเสร็จ มือของจ้าวเหิงข้างหนึ่งอุ้มลูกสาว อีกข้างหนึ่งจูงมือซ่งเจียหนิง เดินไปสวนไปกั้วที่เรือนด้านหลังด้วยกัน ฤดูใบไม้ร่วงอากาศเย็นสบาย ท้องฟ้าปลอดโปร่ง เมื่อกวาดตามองไปรอบๆ จิตใจพลอยปลอดโปร่งโล่งสบายตามไปด้วย นี่เป็นเพียงทิวทัศน์ฤดูใบไม้ร่วงที่อยู่ในกำแพงสูงจวนโจวอ๋อง ฟ้าดินที่เห็นได้ข้างนอก ย่อมกว้างใหญ่ไพศาลกว่านี้

“เลิกกักบริเวณ ไปวัดอันกั้ว?” เมื่อจ้าวเหิงนึกขึ้นได้ว่าอยากทำอันใด จึงกระซิบปรึกษาซ่งเจียหนิง “ธมฺมาเคลื่อนช้า น่าจะไม่ใช่”

“ท่านอ๋องจะไปไหว้พระหรือเจ้าคะ” ซ่งเจียหนิงถามอย่างแปลกใจ นอกจากครั้งก่อนที่ล่าสัตว์ในฤดูใบไม้ผลิ นี่นับเป็นครั้งแรกที่โจวอ๋องจะ

พานางออกไปข้างนอก

จ้าวเหิงพยักหน้า และไม่ได้บอกอะไรนางอีก เขาเพียงอยากเดินเล่นไปรอบๆ เท่านั้น

“ได้ดีเจ้าคะ พาเจาไปด้วย” ช่งเจียหนิงใคร่ครวญเล็กน้อย รับประทาน ครึ่งปีนี้อាកารวิกลจริตของฉู่อ๋องดีขึ้นมาก ทว่าสุดท้ายกลับวางเพลิงยั่วโทสะฮองเต้ เรียกได้ว่าสถานการณ์พลิกผันไปมา แต่บัดนี้เรื่องราวสิ้นสุดแล้ว นางอยากไปไหว้พระเซนกัน ประการแรก เพื่อขอพรให้ครอบครัวของฉู่อ๋องสงบสุขสมปรารถนา ประการสอง เพื่อขอพรให้ฉู่อ๋องมีชีวิตที่ราบรื่น และ...

ช่งเจียหนิงมองท้องของตนแวบหนึ่ง ก่อนจะซ่อนความคิดเล็กน้อยไว้ นางเป็นคนคลอดเอง ไม่ว่าจะเป็นบุตรชายหรือบุตรสาว นางล้วนรักทั้งสิ้น แต่ตำแหน่งบรรดาศักดิ์ของฉู่อ๋องหรือตำแหน่ง...ในอนาคต ต้องให้เด็กชายสืบทอด หากนางคลอดบุตรชายตั้งแต่เนิ่นๆ ครรภ์ต่อไปคงไม่ตื่นเต้นเช่นยามนี้

“ทับทิม!” เจาเจาไม่ได้ฟังว่าบิดากับมารดากำลังพูดอันใดกัน เพียงชะเง้อคอมองไปข้างหน้า เมื่อเห็นทับทิมผลสีแดงในสวนไปทั่วแต่ไกล ก็ร้องอย่างตื่นเต้นดีใจ

จ้าวเหิงกับช่งเจียหนิงไม่ได้กล่าวอันใดกันอีก และตั้งใจเลือกทับทิมลูกใหญ่ที่สุดเป็นเพื่อนบุตรสาว ในสวนเต็มไปด้วยกิ่งไม้ จ้าวเหิงจึงเปลี่ยนมาอุ้มบุตรสาวด้วยสองมือ เมื่อมีบิดาคอยระวังปกป้อง เจาเจาจึงมองหาทับทิมอย่างจริงจัง ท่านหญิงน้อยชี้ลูกใด ไม่ว่าจะอยู่ต่ำหรือยอดไม้ ผูกงกก็ล้วนเด็ดมาให้ทันที ทั้งปีนต้นไม้ทั้งขึ้นบันได ยุ่งจนเหงื่อผุดเต็มใบหน้า เดินวนหนึ่งรอบก็เด็ดทับทิมเต็มสามตะกร้า

สามคนครอบครัวเดินไปถึงศาลาเต๋อซวี เจาเจาเลือกที่ละตะกร้าสุดท้ายยื่นทับทิมลูกใหญ่ที่สุดในสายตานางให้บิดา พูดแรงว่า ‘กิน’

ติดต่อกัน

เมื่อเตรียมงานกับซ็อนพร้อมแล้ว จ้าวเหิงจึงยื่นทับทิมให้ฝูกง ฝูกงก้มตัวยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามโต๊ะหิน ถลกแขนเสื้อแสดงฝีมือการปอก ทับทิมอย่างเชี่ยวชาญต่อหน้าพวกเจ้านาย หันหัวท้ายสองฝั่งก่อน จากนั้น เริ่มผ่าจากตรงกลางแล้ววนเป็นวงกลม แล้วเบะทับทิมออก เขาใช้มือ ตบผิวทับทิมไม่นานก็เห็บทับทิมสีแดงสดอิมเอิบแต่ละเมล็ดใส่ในจาน

เจาเจานั่งตักบิดา ตะกละจนคิดจะหยิบขึ้นมาลิ้มเลีย

จ้าวเหิงเป็นห่วงว่าบุตรสาวจะหยิบมากเกินไปในครั้งเดียว จึงวาง จานใบเล็กไว้ตรงหน้าบุตรสาวแทน ส่วนเขาหยิบหนึ่งเมล็ดจากในจานใหญ่ เมื่อเจาเจากินเสร็จเขาค่อยหยิบให้อีกเมล็ด เจาเจากินช้า หลังจ้าวเหิงหยิบ ให้อีกสาวหลายเมล็ด พลันหยิบหนึ่งกำว้างไว้ในจานชಾಯ่อ่ง พูตกับนางว่า “ใหญ่ที่สุด”

แบ่งทับทิมลูกใหญ่ให้พวกนางสองแม่ลูกโดยไม่ลำเอียงผู้ใดทั้งนั้น ช่งเจียหงิงยิ้ม

“ท่านอ๋อง พวกนี้...” ฝูกงเอ่ยพลางชี้ทับทิมทั้งสามตะกร้าในศาลา จ้าวเหิงกล่าวเสียงเฉื่อยเนื่อย “ตามกฎ”

ฝูกงงงเข้าใจในทันที จึงสั่งคนให้หามทับทิมทั้งสามตะกร้าไป จากนั้นแบ่งเป็นสี่ส่วน หนึ่งส่วนส่งเข้าวัง สองส่วนแบ่งให้ฮูหยินผู้เฒ่ากัว กับเม่าเกอร์ อีกหนึ่งส่วนให้ม้าเร็วส่งไปให้อติติฉู่อ๋องที่ออกจากเมืองหลวง นานแล้ว นี่ก็คือเส้นทางผลไม้ชุดแรกของจวนโชวอ๋อง แม้โชวอ๋องจะถูก กักบริเวณ แต่พวกผลไม้ยังส่งออกไปได้

ณ ตำหนักงงเจิ้ง ช่องเต้เซวียนเต๋อมองจานทับทิมที่หวังเินยกขึ้นมา ไม่วางตาครู่ใหญ่

หวังเินก้มหน้าเฝ้าอยู่ฝั่งหนึ่ง นิ่งเงียบไม่พูดอันใด

ผ่านไปอีกประมาณหนึ่งเค่อ ผั่งตรงข้ามโตะทรงพระอักษรพลันแว่วเสียงใคร่ครวญแผ่วเบา หวังเ็นลอบกวาดตามอง ก่อนจะหลุบตาลงจึงเห็นเพียงมือของตนเท่านั้น ส่องเต้าอายุมากขึ้นเรื่อยๆ มือไม่ขาวนวลแข็งแรงเหมือนวัยหนุ่มอีก แม้แต่ความเร็วในการหยิบทับทิมยังคล้ายจะเสื่อมช้ายิ่งขึ้น หยิบกินหนึ่งคราก็หยุดหนึ่งครา

ส่องเต้เซวียนเต๋อกำลังลี้มรชาติของทับทิม ตั้งแต่เจ้าสามย้ายเข้าจวนอ่อง ทุกปีมักจะส่งผลไม้ตามฤดูกาลเพื่อแสดงความกตัญญูต่อเขาไม่ว่าจะเป็นองเภา ผลชิง ลูกลั่น ทับทิม แม้สีสันและกลิ่นหอมจะสู้เครื่องบรรณาการของแต่ละทีไม่ได้ แต่น่าจะเพราะเป็นของคนในครอบครัวตนเอง จึงรู้สึกว่ารสหวานกว่าของคนอื่น ส่องเต้เซวียนเต๋อรู้อเสมอว่าผลไม้ที่เจ้าสามส่งมาแสดงความกตัญญูต่อเขานั้นอร่อยที่สุด

เจ้าสามขอความเมตตาให้พี่ชายไม่ผิด เขาเพียงไม่ยักได้ยินชื่อของเจ้าใหญ่และไม่ยักว่ารุ่นใจอีก ถึงบันดลโหสะกักบริเวณเจ้าสาม ส่องเต้เซวียนเต๋อนึกว่าเจ้าสามจะโทษเขา นึกไม่ถึงว่าแม่เด็กคนนั้นถูกกักบริเวณแล้วกลับยังไม่ลี้มส่งทับทิมมาให้ เขาหม่นทับทิมผลสีแดงที่เพิ่งหยิบขึ้นมา ก่อนจะยืมอย่างปลื้มใจ

ส่องเต้เซวียนเต๋อรู้อว่าทับทิมจวนนี้ของเจ้าสามเป็นเพียงทับทิม ไม่ได้แฝงด้วยแผนการใด เจ้าสามของเขานิ่ลี้ยตรงไปตรงมา ถ้าเกลียดบิดา เช่นเขานี้ก็จะเกลียดจนถึงที่สุด คงรังเกียจที่จะใช้ทับทิมแลกกับการให้อภัยของเขา ในฐานะพ่อคนหนึ่ง เพิ่งจะถูกลูกชายหนึ่งคนโกรธเค้น เขาจึงทนรับความเกลียดชังของลูกชายอีกคนไมไหว ความกตัญญูอันบริสุทธิ์ส่วนนี้ของเจ้าสาม จึงดูคล้ายลมฤดูใบไม้ผลิอันอบอุ่น ทำให้หัวใจที่แก่หง่อมของเขาอบอุ่นยิ่งขึ้น

หลังจากกินทับทิมหมดไปหนึ่งจาน ส่องเต้เซวียนเต๋อก็อารมณ์ดีขึ้นมาก คิดไปคิดมาก็ลี้งหวังเ็นว่า “ส่งผ้าปักเจียงซูที่ส่งมาเป็นเครื่อง

บรรณาการเมื่อวานนี้ให้จวนໄໝ່ອ່ອงสืบพบ เอาไว้ให้ท่านหญิงน้อยตัดเสื้อผ้า”

หวังเอนยืมรับคำสั่ง

ผ่านไปไม่นานรางวัลก็ส่งถึงจวนໄໝ່ອ່ອง ผ้าปักเจียงซูฝีมือประณีต แต่ละพับวางอยู่บนตั่ง เจาเจาคลานไปคลานมาอย่างแปลกใจ เพราะยังเด็กเกินไป แม้รูปร่างงาม แต่ยังไม่ประเมินคุณค่าผ้าเนื้อดีพวกนี้ไม่ได้ เทอของใหม่สักพักก็ให้บิดาอุ้มนางไปเล่นที่สวนดอกไม้ จ้าวเหิงไม่สนใจรางวัลพวกนั้น เพียงรับใช้เทพธิดาตัวน้อยของเขาต่อไป

ข่าวที่ฮ่องเต้เซวียนเตอให้รางวัลໄໝ່ອ່ອงแว่วไปถึงหูของคนที่เฝ้าสังเกตการณ์อย่างรวดเร็ว

รุ่มอ่องไม่ค่อยใส่ใจ รุ่มอ่องหมดอำนาจไปแล้ว ส่วนเจ้าสามพุดติดอ่างโดยกำเนิด ไม่ว่าบิดาจะให้รางวัลอีกฝ่ายเพียงใด ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับเขา

ผ่านไปอีกเจ็ดแปดวัน ในที่สุดระยะเวลาที่ໄໝ່ອ່ອงถูกกักบริเวณก็สิ้นสุดลง จวนໄໝ່ອ່ອงพลันมีข่าวแว่วออกมาว่าชายาໄໝ່ອ່ອงกำลังตั้งครรภ์อีกครั้ง

คราวนี้รุ่มอ่องถึงกับยืมไม่ออก เจ็บใจยิ่งนัก! รุ่มอ่องไปแล้ว เขาจึงกลายเป็นที่หนึ่งในหมู่องศ์ชาย แต่ติดตรงที่เขายังไม่มียุติธชาย!

จ้าวเหิงครบกำหนดกักบริเวณ วันที่สิบแปด เขาเข้าวังหลวง
ขอภัยโทษฮ่องเต้เซวียนเต๋อก่อนเป็นอันดับแรก

เดิมทีฮ่องเต้เซวียนเต๋อก็กไม่ได้โทษโอรส เมื่อเห็นเจ้าสามเหมือนจะ
ผอมลง ทำให้หวนนึกถึงครึ่งปีนี้หลังจากที่เจ้าใหญ่เกิดเรื่อง เจ้าสาม
ห่วงหน้าพะวงหลังตามไปด้วย ทุกข์ใจมากกว่าเขาเสียอีก เขาส่งสาร
โอรสอยู่บ้าง บัญชีให้คนที่รับใช้ข้างกายออกไปก่อน แล้วถอนใจพูดว่า
“ไม่ใช่เราอยากไล่เขาไป เหนอะ ไม่อยากเห็นหน้าเราอีกแล้ว”

เจ้าสามขอร้องนานถึงเพียงนั้น ฮ่องเต้เซวียนเต๋อจึงคิดว่าตนควร
อธิบายอะไรสักหน่อยดีกว่า

จ้าวเหิงคิดเรื่องนี้ได้แล้ว เขาเลิกชายผ้าก่อนจะคุกเข่า ก้มหน้า
พูดว่า “ให้ท่านเสียพระทัย พวกลูกมีความผิด”

ปีก่อนจ้าวเหิงก็พูดห้าพยางค์ในรวดเดียวได้ ยามแรกพูดได้ซ้ำ
หนึ่งปีนี้ทั้งกล่อมและหยอกล้อบุตรสาวต่างๆ นานา แม้การพูดประโยคยาว
ยังติดอ่างอย่างชัดเจน แต่ในห้าพยางค์ ความเร็วแทบไม่ต่างจากคนทั่วไป
เพียงแต่ยามเข้าวังหลวงร่วมว่าราชการเข้า จ้าวเหิงพูดน้อยตามความ
เคยชิน และเพราะจงใจปิดบังฮ่องเต้เซวียนเต๋อและคนอื่นๆ จึงยังไม่มี
ผู้รู้ถึงการเปลี่ยนแปลงของเขา

ปกติได้ยินโอรสพูดแค่สี่พยางค์ เมื่อได้ยินอีกฝ่ายพูดประโยคที่วุ่นวายเช่นนี้ ฮองเต้เซวียนเต๋อก็นิ่งงันไปครู่หนึ่ง จ้องโอรสอย่างเหลือเชื่อ “เจ้า...เจ้าลองพูดอีกรอบ”

จ้าวเหิงเงยหน้า สบตาฮองเต้ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามและพูดซ้ำอีกรอบ เมื่อแน่ใจว่าตนเองไม่ได้หูผาด ฮองเต้เซวียนเต๋อจึงลุกจากที่นั่งอย่างตื่นเต้น เดินอ้อมมาประคองโอรสลุกขึ้น กุมไหล่ไว้พลางถามว่า “อาการพูดติดอ่างของเจ้าดีขึ้นแล้วหรือ”

อาการพูดติดอ่างของเจ้าสามเป็นความทุกข์ใจอย่างหนึ่งของเขามาตลอด เพียงแต่ไม่เคยเห็นความหวังที่จะหายเป็นปกติถึงจำเป็นต้องยอมรับ หากรักษาได้ ด้วยความสามารถของเจ้าสาม จะช่วยเขาแบ่งเบาภาระได้มากกว่าเดิมเป็นแน่

ฮองเต้เซวียนเต๋อมองโอรสอย่างคาดหวัง จ้าวเหิงผินยิ้มอธิบายว่า “วันนั้นชายาฮอง เจอชีพจรครรภ์ คุณนั่นลูก...ดีใจ พูดเพิ่มอีกพยางค์”

จ้าวเหิงพูดติดอ่างต่อหน้าฮองเต้เซวียนเต๋ออย่างหาได้ยาก แม้เป็นเช่นนั้น ทว่าฮองเต้เซวียนเต๋อก็ดีใจ อย่างน้อยความหวังที่จะรักษาเจ้าสามให้หายพูดติดอ่างก็เพิ่มขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นยังมีเรื่องน่ายินดีอีกเรื่อง ภรรยาเจ้าสามตั้งครรภ์...ฮองเต้เซวียนเต๋อพลันขมวดคิ้ว เขามิโอรสสี่คน กลับมีหลานชายเพียงสองคน ซ้ำยังถูกตอนออกปากเนรเทศไปจวินโจว ทางไกลพันลี้ ถ้าวางทางเกิดอะไรขึ้น...

ฮองเต้เซวียนเต๋อโกรธโอรสองค์โต แต่เขาชอบหลานชายที่อวบอ้วน แข็งแรงทั้งสองคนยิ่งนัก นั่นเป็นถึงหลานชายเพียงสองคนที่เขามีอยู่ในตอนนี้ เขานึกเสียใจเป็นครั้งแรก เสียใจที่เนรเทศครอบครัวโอรสองค์โตไกลเกินไป เส้นทางยากลำบาก เขาไม่ค่อยหวังสองสามีภรรยาเท่าไร ทว่าพวกหลานชาย...จวินโจวเป็นถิ่นทุรกันดาร

“มะรืนนี้เป็นวันหยุด พาเจาเจากับภรรยาเจ้ามานั่งในวังหลวงสิ”
หลังสงบอารมณ์ได้ ฮ่องเต้เซวียนต่อก็ยิ้มกล่าว

“ขอบพระทัย เสตัจพ่อ” จ้าวเหิงพูตอย่างนอบน้อม ในใจกลับ
คิดว่าวันหยุดครั้งนี้เข้าวังหลวง เช่นนั้นสิ้นเดือนค่อยพาพวกนางสองแม่ลูก
ไปวัดอันแก้ว

ผ่านไปสองวัน สองสามีภรรยาพาเจาเจาเข้าวังหลวงตามรับสั่ง
ฮ่องเต้เซวียนต่ออยู่ที่ตำหนักฉางซุนของซูเฟย กำลังชมดอกจิวฮัว
กับซูเฟยและองค์หญิงตวนฮุ่ย ซูเฟยชอบดอกจิวฮัว กระถางที่วางไว้ใน
ห้องอุ่นล้วนมีชื่อเสียง

เจาเจาเดินตามบิตากับมารดาเข้ามา สิ่งที่เห็นเป็นอย่างแรกก็คือ
ดอกจิวฮัวแต่ละกระถางที่วางอยู่ เบิกตากว้างมองอยู่ครู่หนึ่ง ผ่านไป
ชั่วครู่ถึงนึกถึงมารยาทที่มารดาสอนได้ จึงหันหน้าไปหาฮ่องเต้เซวียนต่อ
“เสตัจปู่!” เด็กหญิงน้อยซึ่งสวมเสื้อนวมสองชั้นสีเหลืองผลซึ่ง
ร้องเรียกฮ่องเต้เซวียนต่ออย่างอ่อนหวาน

ฮ่องเต้เซวียนต่อชอบหลานชาย แต่สำหรับหลานสาวแสนสวยคนนี้
เขาก็รักอีกแบบหนึ่ง ยิ้มพลงกวัكمือเรียกหลานสาว

เจาเจาเดินเตาะเตาะเข้าไป ฮ่องเต้เซวียนต่ออุ้มนางขึ้นมานั่งตัก
ถามว่าคิดถึงตนหรือไม่ เด็กหญิงน้อยพยักหน้า ชำยยกมือขึ้นตบหน้าอก
ความหมายคือในใจคิดถึงเสตัจปู่ ล้วนเป็นอุบายที่พวกผู้ใหญ่หยอกล้อ

หลานสาวเฉลียวฉลาดน่ารักเช่นนั้น ฮ่องเต้เซวียนต่อถึงกับยิ้มไม่หุบ
องค์หญิงตวนฮุ่ยมองอยู่อีกฝั่งหนึ่ง เห็นบิดากลับมาสดใสเหมือน
ฟ้าหลังฝนจนได้ นางแอบบ่นปากให้มารดาซูเฟย เดือนสี่ฉินอ่อนป่วยตาย
งานวิวาห์ของนางกับกัวเซียวถูกเลื่อนออกไป นี่ก็ผ่านไปครึ่งปีแล้ว วันวิวาห์
ใหม่ยังไม่ถูกกำหนดเสียที องค์หญิงตวนฮุ่ยอดจะร้อนใจไม่ได้ เดิมควร
กำหนดวันที่แน่นอนให้นางได้แล้วกระมัง

ซูเฟยรู้ความหมายของธิดา ที่จริงนางก็ร้อนใจอยู่บ้าง ยามแรกเป็นเงินอ่อน ต่อมาก็เป็นผู้อย่าง งานวิวาห์ของธิดาเต็มไปด้วยอุปสรรค คื่นนี้ฮ่องเต้ น่าจะพักผ่อนกับนางทางนี้ กลางคืนร่วมเรียงเคียงหมอน นางกะว่าจะลองสืบข่าวดูเสียหน่อย ยามนี้ฮ่องเต้ มัวแต่เฝ้าดูเงาเงา ไหนเลยจะว่างสนใจนาง

ฮ่องเต้เซียวินเต๋ออุ้มเงาเงาไปชมดอกจิวฮวาตามลำพัง ส่วนจ้าวเหิงเดินตามอยู่ห่างๆ

ซูเฟยมองท้องของช่งเจียเหิง ยิ้มเอ่ยเสียงเบา “เจียเหิงท้องอีกแล้วหรือ”

ช่งเจียเหิงขานรับอย่างเขินอาย

ซูเฟยพยักหน้า จับจุมืออ่อนน้อยของหลานสาวเลี้ยง ถอนหายใจเบาๆ กล่าว “เจ้าเป็นคนมีวาสนา สงบใจดูแลครรรค์ คลอดลูกชายให้ท่านฮ่องเต้ ไม่ต้องกังวลเรื่องอื่น” ไช้อ่องพูดติดอ่าง แม่ไว้วาสนากับราชบัลลังก์ แต่การพูดติดอ่างก็เป็นเครื่องรางของไช้อ่องเช่นกัน ไม่ว่าท่านฮ่องเต้คนใดจะขึ้นครองราชย์ คงไม่รังเกียจที่ไม่มีใครรักคุณต่อตำแหน่งฮ่องเต้เช่นเขากระมัง

ช่งเจียเหิงขานรับ นางสังเกตเห็นองค์หญิงตวนฮู่ยมองตนหลายครั้ง จึงออกตัวตามมารยาท ถามอย่างสงสัย “วันวิวาห์ขององค์หญิงกับพี่ชายใหญ่กำหนดแล้วหรือยังเจ้าคะ”

ซูเฟยพยักหน้าเปิดทางไปทางฮ่องเต้เซียวินเต๋อ

ช่งเจียเหิงเข้าใจแล้ว และถือโอกาสมองบุตรสาว

เงาเงาถูกใจดอกจิวฮวาสีเหลืองอ่อนนกระถางใหญ่ ซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กหญิงน้อยชอบที่สุด นางโค้งโค้งจะก้มลงดูบนพื้น ฮ่องเต้เซียวินเต๋อ ยิ้มพลงนั่งของลงไปก่อนแล้วค่อยปล่อยหลานสาว เงาเงายืนมือเล็กๆ จะคว้าดอกไม้ใส่ปาก เมื่อช่งเจียเหิงเห็นเข้า นางรู้ว่าท่านฮ่องเต้ไม่สะดวก

เอ่ยปาก จึงเตือนอย่างอ่อนโยน “เงาเงาดูดอกไม้ได้ แต่อย่าแตะต้องดอกไม้ของพระสนม”

บุตรสาวซุกซนเกินไป ดอกไม้ในตำหนักพวกนี้ไม่ควรถูกบุตรสาวทำลาย เพราะนี่เป็นถึงสิ่งล้ำค่าของซูเฟย

เงาเงายหันมองมารดา

ซูเฟยเอ่ยอย่างใจกว้าง “ไม่เป็นไร เงาเงาชอบก็เด็ดไปเยอะหน่อย”

เงาเงาเชื่อฟังมารดา ชักมือกลับอย่างว่าง่าย เพียงมองไม้ได้จับซึ่งเจียหนิงยิ้มอย่างปลื้มใจ จ้าวเหิงก็พอใจที่บุตรสาวรู้ความ ส่องเต้เซวียนเต๋อกวาดตามองซูเฟยอย่างหยอกล้อ จำได้ว่าครั้งหนึ่งเขาเคยเตะดอกไม้สีขาวของซูเฟยโดยไม่ตั้งใจ นางเสียดายแทบแย่ ซึ่งตาใส่เขาตั้งหลายวัน

“ทางปู่ก็มี เดี่ยวจะให้เงาเงาหลายกระถาง” ดอกไม้ของซูเฟยแตะต้องไม่ได้ ส่องเต้เซวียนเต๋อจึงอุ้มหลานสาวแล้วพุดให้รางวัล

เงาเงาหอมแก้มส่องเต้เซวียนเต๋ออย่างดีใจ

ส่องเต้เซวียนเต๋อใจละลาย แต่ไม่ลืมกระชับซื้อเชิงเกอร์ข้างหูหลานสาว เงาเงาไหนเลยจะรู้ทันความคิดจิ้งจอกเผ่าของเขา เมื่อได้ยินชื่อพี่ชายก็มองหน้าประตู่ทันที รอยยิ้มชั่วครู่กลับมองไม่เห็น เด็กหญิงน้อยจึงกะพริบตา ถามเขาอย่างงงวย “พี่ชายเล่า”

จ้าวเหิงใจกระตุกดูบ หันมองบิดาทันที

ส่องเต้เซวียนเต๋อทำหน้าที่ริม เงาเงามองสีหน้าผู้ใหญ่ออก จึงหันไปหาบิดาอย่างหวาดกลัว

ขณะที่จ้าวเหิงเตรียมพุดแทนบุตรสาว ส่องเต้เซวียนเต๋อก็ลูบหัวหลานสาว ถามอย่างแฝงความนัย “เงาเงาคิดถึงพี่ชายหรือ”

เงาเงาพยักหน้า เพราะนางคิดถึงพวกพี่ชายจริงๆ

ส่องเต้เซวียนเต๋อไม่ได้พุดอะไรอีก วันรุ่งขึ้นตอนวาราชากรเข้า

กลับหยิบฎีกาที่ทับถมกันอยู่หลายฉบับซึ่งขอให้เขาเรียกตัวโอรสองค์โตกลับมา จากนั้นเล่าบทสนทนาระหว่างเขากับหลานสาวเมื่อวานให้บรรดาขุนนางฟัง พูดอย่างเศร้าสลด “หยวนฉงฝ่าฝืนคำสั่งของเราหลายครั้งทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า เนรเทศไปไกลก็เป็นเพราะเขาหาเรื่องใส่ตัว เราไม่เสียดายเลยแม้แต่น้อย แต่เซิงเกอร์กับเจิงเกอร์เป็นหลานชายแท้ๆของเรา กระทั่งท่านหญิงน้อยเจาหัววัยเพียงสามขวบยังคิดถึง เราไม่ใช่พืชพรรณ จะไม่คิดถึงได้อย่างไร”

ทันทีที่พูดประโยคนี้ จ้าวเหิงเข้าใจความหมายของบิดาได้เร็วที่สุดคุกเขาในทันใด และขอให้บิดาเรียกครอบครัวที่ชายกลับมาอีกครั้ง หากเป็นไปได้เขายังหวังให้พี่ชายกลับมา สำหรับจวินโจวกับเมืองหลวงนั้น แม้จะลูกกักบริเวณเช่นกัน ทว่าอาหารการกินและที่พักอาศัยในเมืองหลวงย่อมดีกว่า ถ้าพวกหลานชายสักคนปวดหัวตัวร้อน หมอในเมืองหลวงก็ย่อมมีฝีมือดีกว่าหมอที่นั่น

ซึ่งคืออัครเสนาบดีคนใหม่ซึ่งทำหน้าที่แทนจ้าวผู้ เขาพาเหล่าขุนนางคุกเขาขอร้อง แม้รู้อย่างจะไม่พอใจ แต่ก็คุกเขาพร้อมกับกงอ๋อง แสดงความกลมเกลียวของพี่น้อง

ในเมื่อเหล่าขุนนางใหญ่เห็นพ้องต้องกัน ฮ่งเต้เซวียนแต่จึงแก้ไขพระราชโองการ เรียกครอบครัวฉู่อ๋องกลับมา กักบริเวณที่ตำหนักได้ในฐานะสามัญชน จากนั้นเลือกอาจารย์สองท่านให้หลานชายคนโตกับหลานชายคนรอง เพราะพวกหลานชายทำให้เขาเปลี่ยนความคิด

จ้าวเหิงโล่งใจ

ทว่าหัวใจรู้อย่างจมดิ่งไม่น้อย ความโปรดปรานที่บิดามีต่อพี่ใหญ่เป็นที่ประจักษ์ วันนี้เรียกตัวพี่ใหญ่กลับมาเพราะหลานชาย หากวันใดนึกถึงความดีของพี่ใหญ่ จะไม่คืนตำแหน่งบรรดาศักดิ์ให้พี่ใหญ่เลยหรือ จากนั้น...เหลือบมองเจ้าสามที่เล่ากันว่าพูดห่าพยางค์ได้ รู้อย่างลับสนว่ารุ่น

เขาเพิ่งได้เข้าใกล้ตำแหน่งรัชทายาทขึ้นหน่อย แต่ยังไม่ทันได้ครอบครองตำแหน่งนั้นก็เหมือนถูกบีบตายติดสินไป

คำพูดประโยคเดียวของฮ้องเต้เซวียนเต๋อ กลับก่อให้เกิดคลื่นระลอกแล้วระลอกเล่าในหมู่ขุนนาง บางคนก็เตรียมเอาใจรุ่มอ่องเพราะคู่อ่องหมดอำนาจ ยามนี้ไม่มีบริวารเลือกข้าง ตัดสินใจเฝ้าสังเกตการณ์ไปก่อน

สถานการณ์ในราชสำนักเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จ้าวเหิงพาเทพริดาทั้งสองในครอบครัวยกไปท่องเที่ยวในฤดูใบไม้ร่วงอย่างมีชีวิตชีวาด้วยชายาโช่วอ่องกำลังตั้งครรภ์ ก่อนขึ้นรถม้า จ้าวเหิงจึงสั่งให้คนรถบังคับรถม้าช้าๆ ส่วนผู้กองกงที่เดินข้างรถม้ายิ่งจับตาดูด้วยตนเอง คอยเตือนไม่ให้คนรถบังคับรถม้าเร็วเกินไปพลาง จ้องพื้นถนนดูละเอียดไปพลาง ขอเพียงมีก้อนกรวดที่ใหญ่กว่านิ้วโป้ง เขาก็จะเตะออกไปให้พ้นทันที

เมื่อเป็นเช่นนี้ ช่งเสียนึงคิดจะขยับตัวยังไม่มีโอกาส พวกชาวบ้านที่ผ่านทางก็กลัวว่าเหตุใดรถม้าจวนโช่วอ่องเคลื่อนช้าผิดปกติเช่นนั้น

เจาเจาซุกซนให้บิดาเลิกม่านหน้าต่างขึ้นฝั่งหนึ่ง ส่วนนางเกาะอยู่ตรงนั้นแล้วมองไปข้างนอก บุตรสาวออกนอกเมืองเป็นครั้งแรก จ้าวเหิงเอ็นดูนางยิ่งนัก

ขณะรถม้าแล่นผ่านรถเทียมวัวที่เคลื่อนช้ากว่า จ้าวเหิงชี้วัวตัวใหญ่สอนให้บุตรสาวรู้จัก เมื่อเจาเจาเห็นสิ่งแปลกใหม่ก็จ้องตาไม่กะพริบ ชาวนาเฒ่าในชุดผ้าฝ้ายบนรถเทียมวัวจำได้ว่ารถม้าเป็นของจวนโช่วอ่อง จึงเดาฐานะของบุรุษหล่อเหลากับเด็กหญิงน้อยแสนงดงามได้ทันที พลันกระโดดลงจากรถอย่างตื่นเต้น ลูกเข้าโขกหัว พวกชาวบ้านเห็นเทพเซียนล้วนเป็นเช่นนี้

เจาเจาจ้องชาวนาเฒ่าอย่างสงสัย

จ้าวเหิงจูบหัวบุตรสาวก่อนพูดเสียงเบา “เจาเจาเป็นท่านหญิงน้อย”
ฐานะสูงศักดิ์โดยกำเนิด

เจาเจาไม่เข้าใจ เพียงกะพริบตาปริบ ๆ แล้วมองว้าวต่อไป

จ้าวเหิงประคองบุตรสาวด้วยสองมือ ผ่านไปชั่วครู่ถึงเหลียวหลิง
มองชายาไฉวอ๋อง นางง่วงนอนจึงงีบหลับอยู่ ไม่ต้องให้ผู้ใดสนใจ เขา
เปลื่อยิ้ม อยู่กับบุตรสาวครูหนึ่งมองนางแวบหนึ่ง จะได้ไม่เมินเหนียงโดย
ไม่ตั้งใจ เข้าตรู่ออกเดินทาง ทั้งรถม้ายังเคลื่อนไปอย่างเชื่องช้า ใกล้เที่ยง
รถม้าจวนไฉวอ๋องจึงมาถึงวัดอันกั่ว

ไฉวอ๋องพาชายากับท่านหญิงน้อยมาจุดธูปไหว้พระ วัดอันกั่วจึง
ปิดประตูวัดต้อนรับเพียงผู้สูงศักดิ์จวนไฉวอ๋อง วัดใหญ่โตแลดูสงบเงียบ
ลงทันที เสียงสวดมนต์ดังก้องในอากาศ กระตุ้นให้ผู้ที่มาไหว้พระเคารพ
เลื่อมใสยิ่งนัก ช่งเจียหนิงคือคนที่มาเกิดใหม่ในร่างเดิม ได้รับความ
คุ้มครองจากสวรรค์ ย่อมเชื่อพระเชื่อเจ้า ขณะคุกเข่าไหว้พระบนเบาะหวาย
ก็เคารพเลื่อมใสเป็นที่สุด

เจาเจาเลิกเล่นชนแล้ว ยามนี้คุกเข่าบนเบาะหวายเลียนแบบมารดา
สองมือประกบกัน เมื่อคิดว่าตนเองทำไม่ถูกจึงหันมองมารดาด้วยท่าทาง
โง่เขลา ราวกับลิงน้อยแสนสวยซุกซน จ้าวเหิงยื่นมือไพล่หลังอยู่อีกฝั่งหนึ่ง
เขาไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ เพียงยิ้มและมองอย่างเฉยเฉย มองชายาอ๋อง
ซึ่งบริสุทธิ์สวยหยาดเยิ้มของเขาที แล้วมองท่านหญิงน้อยที่ร่าเริงน่ารัก
ของเขาที

“ท่านอ๋องก็จุดธูปไหว้พระด้วยกันสิเจ้าคะ” ช่งเจียหนิงไหว้เสร็จ
ก็ลุกขึ้นพูดเสียงเบา

จ้าวเหิงพยักหน้าก่อนเดินไปที่เบาะหวาย เขาเงยหน้ามองพระพุทธรูป
ที่หล่อจากทองคำ ลักษณะน่าเกรงขาม ดวงตาล้ำยประจักษ์ซึ่งความ
ทุกข์ยากในหมู่มนุษย์ เขาสบตาพระพุทธรูปอย่างแน่วแน่ไม่หลบเลี่ยง

ผ่านไปนานถึงคุกเข่าบนเบาะหาวย สีหน้าสงบนิ่ง โชกศีรษะ จดรูปสักการะ แต่ไม่ได้ขอพรสักข้อ สิ่งที่เขาอยากได้ เขาจะไขว่คว้ามาด้วยตนเอง ไม่ต้องให้พระให้เจ้าช่วยเหลือ

ทิวทัศน์ของวัดอันกว้างดงามยิ่งนัก หลังกินอาหารที่โรงทานเสร็จ จ้าวเหิงก็อุ้มบุตรสาวเดินเล่นในวัดกับช่งเจียหิงสองเค่อ เดินๆ หยุดๆ ชั่วครู่ สามคนครบครันถึงเดินทางกลับจวน ขามาช่งเจียหิงวังงนอน ทว่าขากลับไม่ง่วงแล้ว แต่เจาจากลับหลับปุ๋ย ชบในอ้อมแขนกว้างของ บิดา แก้มยุ้ยของเด็กหญิงน้อยอมชมพู

“อย่าให้เสื้อผ้าของท่านอ่องสกปรก” ช่งเจียหิงพับผ้าเช็ดหน้า ก่อนนำมารองไว้ระหว่างมุมปากลูกสาวกับหน้าอกของท่านอ่อง เพราะ เด็กหญิงน้อยชอบนอนนน้ำลายไหล

เมื่อจ้าวเหิงเห็นนางโน้มตัวเข้ามาใกล้ก็ก้มหน้าจูบมุมปากนาง ช่งเจียหิงยิ้มก่อนหันมองเขา ดวงตาเมสึดซึ่งชุ่มน้ำ เขารวบตัวนางไว้ใน อ้อมแขน ฎัฎกระหม่อมนางก่อนพูดว่า “วันหลังว่าง มาข้างนอกบ่อยๆ” จ้าวเหิงมองออกว่านางชอบออกมาเที่ยวเล่น

“สองปีนี่เกรงว่าคงไม่มีโอกาส” ช่งเจียหิงยิ้มเอ่ยพลางลูบท้องที่ยัง ไม่หนุนขึ้นมา กว่าจะคลอดลูกต้องใช้เวลาหนึ่งปี ก่อนลูกจะครบหนึ่งขวบ นางไม่ยอมไปไหน นั่นไม่ใช่เท่ากับสองปีหรือ

“แค่เจ้าต้องการ ตอนไหนย่อมได้” ในใจช่งเจียหิงเต็มไปด้วย พวกลูกๆ แต่จ้าวเหิงไม่ยอมให้นางลำบากเกินไป ในอนาคตพวกเขา ต้องมีลูกๆ เพิ่มอย่างแน่นอน คลอดหนึ่งคนก็เสียเวลานานสองปี จะให้เป็นเช่นนั้นได้อย่างไร

ช่งเจียหิงดีใจยิ่งนักที่จ้าวเหิงดีกับนางเช่นนี้ สองสามีภรรยากำลัง กระซิบใส่ใจ ข้างหน้าพลันแว่วเสียงร้องไห้อ่อนหวานแหลมรันทดของสตรี “ท่านได้แท้ๆ ได้โปรดเมตตาช่วยลูกสาวข้าหน่อยด้วยเถิด ถ้าไม่ได้กินข้าว

นางต้องอดตายแน่แล้ว...” พุดไม่ทันจบก็แว่วเสียงองครักษ์ไล่คน
ซึ่งเจียหิงตกใจกลับมาฉับตัวตรง เมื่อได้ยินว่าเสียงร้องให้ดังอยู่ฝั่งนาง
จึงแหม่มขาม่านหน้าต่างแล้วมองออกไป

ตรงข้างทางมีแม่ลูกคู่หนึ่งยืนอยู่ มารดาคือฮูหยินสาววัยยี่สิบต้นๆ
เสื้อผ้าขาววัน ใบหน้าเปราะเปื้อนสกปรกราวกับขอทาน ส่วนบุตรสาวอายุ
ประมาณสี่ห้าขวบ ผอมโซจนน่าตกใจ ดวงตาคู่นั้นทั้งกลมทั้งโต เด็กน้อย
ซบมารดาอย่างน่าเวทนาพาลมองร่ำด้วยสายตาอ่อนวอน

เมื่อเห็นคนน่าสงสารเช่นนี้ ในฐานะมารดา ซึ่งเจียหิงจึงอดหวั่นไหว
ไม่ได้ นางกุมผ้าเช็ดหน้าโดยไม่รู้ตัว

จ้าวเหิงเห็นท่าทางเล็กน้อยของนาง พลันสั่งให้คนรถหยุดรถ นึกถึง
น้ำเสียงของฮูหยินผู้นั้นก็ให้ฝูงกงพาคนมาใกล้ๆ

มานรชลิวไสว จ้าวเหิงกุมมือชายาอ่อน สั่งฝูงกง “ถามนาง
มาจากไหน”

ฝูงกงรับคำสั่งไปสืบข่าว

ฮูหยินผู้นั้นอุ้มบุตรสาวคุกเข่ากับพื้นพร้อมร้องไห้หนัก “ข้า่น้อย
เป็นชาวเจียงหยวนแดนสู่ ปกุกษาเลี้ยงชีพกับสามี ตันถู่ไปไม่ผลิปีน
แดนสู่เกิดภัยแล้งรุนแรง ไร้ข้าวไร้ผลผลิต ครอบครัวข้า่น้อยจำขายไม่ไหว
อยู่ต่อไม่ได้แล้วจริงๆ จึงต้องจากบ้านไกลเมืองเข้าเมืองหลวงเอาตัวรอด
ทว่าก่อนเข้าเมืองหลวง สามีข้า่น้อยกลับป่วยตาย เงินทองที่เหลืออยู่ของ
ข้า่น้อยยังถูกผู้อพยพแย่งไป ได้เท่าได้โปรดให้เหรียญทองแดงหน่อยเถิด
ได้เท่าได้โปรด...”

มารดาร้องไห้สะอึกสะอื้น บุตรสาวก็ร้องไห้พาลงขอข้าวกินไปด้วย
ซึ่งเจียหิงร้องไห้เช่นกัน ซาติก่อนนางกับมารดาก็เป็นเด็กกำพร้า
กับหญิงม่าย โชคดีกว่าสองแม่ลูกคู่นี้เพียงนิด เพราะยามนี้นางเป็นชายา
โชวอ่อง แต่นางยังจำความอ้างว้างในซาติก่อนได้เสมอ เจอเรื่องเช่นนี้แล้ว

จะไม่หวั่นไหวได้อย่างไร นางหันหน้าไปแอบใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา

จ้าวเหิงเห็นท่าทางนั้นจึงคลึงมือช่งเจียหนิง ทว่าสิ่งที่คิดในใจกลับเป็นสิ่งที่สูญหายนั่นกล่าวไว้ แดนสู่ร่ำรวย ภาวที่ขุนนางท้องถิ่นส่งมาทุกปี นับเป็นส่วนหนึ่งของทั้งต้าโจว เขาคิดมาตลอดว่าชาวบ้านที่นั่นร่ำรวยจะยากจนถึงขนาดภัยแล้งครั้งเดียวก็ทนไม่ไหว ต้องจากบ้านไกลเมืองได้อย่างไร

“พาพวกนางกลับจวน” จ้าวเหิงพูดอย่างเย็นชา

ผู้กองงแอบตกใจ ผู้ประสพภัยขอทานเช่นนี้ ท่านอ่องใจดีให้เงินไม่กี่ตำลึงก็พอ เหตุใดถึง...

ทว่าผู้กองไม่ได้ถามอันใด เพียงสั่งให้สองแม่ลูกนั้นเดินตามหลังรถม้า

“ท่านอ่อง ให้พวกนางกินอะไรก่อนเถิดเจ้าคะ” ช่งเจียหนิงหยิบกล่องขนมซึ่งเตรียมไว้ในตู้เตี้ยออกมาพาลงพูดอย่างสงสาร

จ้าวเหิงใจลอยพยักหน้าตอบ

สีหน้าเขาค่อนข้างเย็นชา ทว่าช่งเจียหนิงกลับคิดว่าท่านอ่องของตนเป็นคนใจบุญสุนทาน ดีกับชาวบ้านยิ่งนัก

เมื่อช่วงเจียหนิงกับจ้าวเหิง กลับถึงจวนโซ่วอ่อง ตะวันก็ค่อยไป
ทางตะวันตกแล้ว

เจ้าเจาหลับเต็มอิ่มตลอดทาง ยามล้าหน้าเสร็จแล้วชาวเกลี้ยงเกลา
ดูมีชีวิตชีวายิ่งนัก ทว่าเด็กหญิงน้อยไม่ยกน่องเหยบนตั่ง จะไปเล่นใน
ลานเรือนให้ได้ จ้าวเหิงอุตสาห์มีเวลาอยู่กับบุตรสาวทั้งวัน จึงจูงบุตรสาว
เดินชมดอกไม้ด้วยตนเอง บุรุษร่างสูงใหญ่กำยำ แต่เดินเล่นเพียงหนึ่งรอบ
กลับรู้สึกเหนื่อยเสียวอย่างนั้น

จนกระทั่งยามนี้ จ้าวเหิงถึงเพิ่งได้รับรู้ด้วยตนเอง ว่าการดูแลเด็ก
ไม่ใช่เรื่องสบาย แท้ที่จริงแล้วชಾಯอ่องของเขาลำบากนัก

หลังส่งบุตรสาวให้แม่นมแล้ว จ้าวเหิงก็เดินไปได้งาไม้แล้วนั่งข้าง
ช่องเจียหนิง

เพราะนั่งรถม้าทั้งวัน ช่องเจียหนิงจึงอ่อนเพลียเล็กน้อย คราวนี้
ถึงได้ฟังแก้อี๋ทนายอย่างสบายตัว ข้างกายมีชวงเอ๋อร์อยู่ ปราณับดีป้อน
ทับทิมให้ชಾಯาโซ่วอ่องกินทีละเมล็ด อย่างไรก็ตามทับทิมวางไว้ในจาน ชಾಯา
โซ่วอ่องคว้าเองก็ต้องเปลืองแรง แน่หนอนว่านี่คือการเสพสุขส่วนตัวของ
ช่องเจียหนิง เมื่อเห็นท่านอ่องมาแล้ว ช่องเจียหนิงจึงยิ้มก่อนจะนั่งตัวตรง

จ้าวเหิงประคองนางกลับไปดั่งเดิม และป้อนทับทิมให้นางเอง

ซวงเอ๋อรัถยออกไปไกลอย่างรู้จักวางตัว ซ่งเจี๋ยหนึ่งหน้าแดงอำปาก
รับทับทิม กินเสร็จหนึ่งเมล็ดก็มองเขาด้วยดวงตามะลิ็ดซึ่งเปล่งประกาย
“วันนี้ท่านอ่องอารมณ์ดีนักเชียว” ทั้งเล่นกับบุตรสาวทั้งป้อนทับทิมนาง

ซ่งเจี๋ยหนึ่งเพิ่งล้างหน้าเช่นกัน ใบหน้าขาวกระจ่างใสราวกับพอ
บิ๊บแล้วจะมีน้ำซึมออกมา ริมฝีปากแดงระเรื่อ ยั่วชวนกว่าทับทิมหลายเท่า
จ้าวเหิงนึกอยากกินสักหนอย แต่รอบตัวมีป่าวรับใช้เต็มไปหมด เขาจึง
อดทนไว้ เพียงแต่ขณะที่ป้อนเมล็ดทับทิมให้นาง นิ้วชี้แนบกับริมฝีปาก
อวบอิม ไม่ได้ชักกลับทันที แต่ลูบไล่ไปมาแผ่วเบา

ยั่วชวนอย่างชัดเจน

ซ่งเจี๋ยหนึ่งหน้าแดงกว่าเดิม ก้มหน้าเขินอาย ร่างกายพลันเกิด
ความคันยุบยิบซึ่งห่างหายไปนาน ตั้งแต่ฉู่อ่องเกิดเรื่อง สองสามีภรรยา
ไม่ได้ทำเรื่องสนทนากันมาเดือนกว่าแล้ว การโอบกอดหรือการจูบ
ในยามราตรียิ่งคล้ายการปลอมโยนที่ท่านอ่องมีต่อนาง ซ่งเจี๋ยหนึ่งรู้ว่าเขา
หนักใจ แต่ยามนี้กลับกำลังหยอกเอนนางอยู่

เมื่ออีกฝ่ายยังไม่เลิกทำเสียที ซ่งเจี๋ยหนึ่งจึงเหลือบมองแวบหนึ่ง
สบตาที่ซ่อนเร้นไฟปรารถนาของเขา ในเมื่อเขาเกิดอารมณ์ ซ่งเจี๋ยหนึ่ง
ก็ใจกล้า เลียปลายนิ้วเขาอย่างรวดเร็ว ทว่ากลับหลุบตาลง ใบหน้าแดง
ดุจดอกหมี่ตัน จ้าวเหิงหอบหายใจ ชั่วครูนั่นนึกอยากจะพุ่งเข้าไปโอบรัดปราน
นางให้เต็มที่ตรงนี้เสียเลย

“ทับทิม!”

ไกลออกไป ท่านหญิงน้อยที่เล่นจนพอใจแล้ววิ่งเตาะเตาะเข้ามา
จะกินทับทิมด้วย

จ้าวเหิงชักมือกลับอย่างรวดเร็ว ซ่งเจี๋ยหนึ่งก็หยิบทับทิมหนึ่งเมล็ด
ยัดเข้าปากlovakๆ แกล้งทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เจาเจามองบิดากับมารดา ก่อนเริ่มกินทับทิมอย่างพอใจ

“ท่านอ๋อง จัดการเรื่องของแม่ลูกคูนั่นเรียบร้อยแล้วขอรับ” ฝูงกงกัมตัวกล่าว

จ้าวเหิงพยักหน้า

ฝูงกงส่งสายตาให้ชั้นที่น้อย ชั้นที่น้อยก็ไปพาตัวคนมา

จ้าวเหิงก้มหน้าป้อนทับทิมให้บุตรสาวกิน ส่วนซ่งเจียหิงหันไปมองตรงทางเดินอย่างแปลกใจ ผ่านไปสักพักถึงเห็นชั้นที่น้อยพาแม่ลูกคูนั่นเข้ามา

สองแม่ลูกเปลี่ยนมาสวมชุดผ้าฝ้ายเนื้อละเอียดสีเขียว ฮูหยินสาวหน้าตาปานกลาง ใบหน้าขาวนวลแต่ซีดเขียว ผอมจนหนังแทบหุ้มกระดูก ต่อให้ความงามของสตรีในตำโจวต้องผอมถึงเท่ากับังดงาม ทว่าผอมจนเป็นเช่นนี้ก็เรียกว่างามไม่ได้ เด็กหญิงน้อยซึ่งฮูหยินจูงอยู่นั้นมัดผมจุกสองข้าง ใบหน้าขาวเกลี้ยงเกลา ดวงตากลมโต แม้จะผอมจนน่าสงสาร แต่เป็นเด็กหญิงน้อยที่งดงาม

“ข้าน้อยอยู่ชานเหินยงคารวะท่านอ๋อง บุญคุณที่ท่านอ๋องช่วยชีวิตข้าน้อยยอมเป็นวัวเป็นม้าตอบแทนเจ้าค่ะ”

อู่ชานเหินยงพาบุตรสาวก้มหน้าเดินไปตรงหน้าผู้สูงศักดิ์ ก่อนคุกเข่าอย่างนอบน้อม มีคนสอนมารยาทให้สองแม่ลูกแล้วว่าควรทำความเคารพอย่างไร อู่ชานเหินยงวัยยี่สิบสามปี เคยลำบากมาก่อนและหลังแต่งงาน ยิ่งลำบากยิ่งทะนุถนอมโอกาสซึ่งล้ำค่าหายากนี้ พ่อบ้านบอกให้นางก้มหน้า นางจึงไม่กล้าเงยหน้าสังเกตท่านอ๋องโดยพลการ หน้าผากจรดพื้น ท่าทางเคารพเลื่อมใสนัก

อาจาวัยห้าขวบยังเด็กเกินไป ไม่ค่อยเข้าใจความแตกต่างระหว่างท่านอ๋องกับนายท่านเจ้าของที่ดินในหมู่บ้าน ฉะนั้นเมื่อเงยหน้า สิ่งที่เห็นแรกสุดจึงไม่ใช่ท่านอ๋องกับชายาโช่วอ๋อง แต่เป็นผลไม้สีแดงที่วางอยู่ในจานบนโต๊ะน้ำชา อาจาไม่รู้ว่ำนั่นคืออะไร รู้เพียงว่าจะต้องอร่อยมาก

เป็นแน่ ตัวยังคุกเข่าทว่ากลับเงยหน้า ดวงตากลมโตที่ดำขาวตัดกันจ้อง
ผลไม้สีแดงนั้นไม่ละสายตาวางกลิ่นน้ำลายไม่หยุด แม้กินอะไรไป
เยอะเยอะ แต่ยังคงหิว

สายตาวารวณของเด็กหญิงน้อยน่าสงสารจนเจ็บปวดใจ ทว่า
ท่านอ่องยังไม่เอ่ยปาก ช่งเจียหนึ่งเพียงนั่งเงียบๆ ไม่ได้รื้อร่อนพูดอะไร

“ลูกขึ้น” จ้าวเหิงพูดอย่างไม่ใส่ใจ

ู่ชานเหนียงตื่นตื่นเกินไป ไม่ได้ฟังให้ชัดเจน เมื่อผูกงวงเตือน
ถึงได้สะดุ้งขึ้นขึ้น และก้มหน้าต่อ

จ้าวเหิงกำลังจะถาม ทว่าบุตรสาวบนตักพลันขยับตัว จึงอดหัน
มองบุตรสาวไม่ได้

เจาเจาเอียงศีรษะ จ้องเด็กหญิงน้อยตรงนั้นอย่างแปลกใจ นอกจาก
คังเจียร์ในครอบครัวลู่รองอยู่อ่องแล้ว เจาเจายังไม่เคยเห็นเด็กหญิงน้อย
ที่โตถึงเพียงนี้มาก่อน เมื่อเห็นอาณามองทับทิมของนางตลอดเวลา เจาเจา
ที่กินทับทิมไปเยอะแล้วจึงใจกว้างเป็นพิเศษ ช้ทับทิมพลางร้องอ้าใส่อาณา
ความหมายคือเจ้ากินสิ

จ้าวเหิงกับช่งเจียหนึ่งเข้าใจบุตรสาว เขาเม้มปากเล็กน้อย ส่วน
ช่งเจียหนึ่งปลื้มใจยิ่งนักที่บุตรสาวรู้ความเช่นนี้

อาณาก็เข้าใจความหมายของท่านหญิงน้อย กลิ่นน้ำลายอย่างแรง
กำลังจะก้าวขึ้นไป ทว่ากลับถูกู่ชานเหนียงขวางไว้ทันเวลา เด็กหญิงน้อย
จึงไม่กล้าเข้าไปอีก

เจาเจากะพริบตาแล้วร้องเรียกอีกรอบ ขยับตัวจะยืนบนพื้นไปสูง
ที่สาวตัวน้อยเข้ามา

จ้าวเหิงยังมีเรื่องจะถาม แต่ในเมื่อบุตรสาวชอบเด็กหญิงคนนั้น
เขาจึงลุกขึ้น เตรียมพาู่ชานเหนียงไปคุยที่ห้องโถง ทว่าเดินไปเพียง
สองก้าว จ้าวเหิงพลันหยุดฝีเท้าแล้วหันหลัง เห็นว่าชายาเฝ้าอ่องมองเขา

อย่างลับสน จึงกวักมือเรียก ช่งเจียหิงเงาไม่ออกว่าท่านอ๋องของตน
จะทำอะไรกันแน่ แต่ก็เดินตามไปอย่างงงวย

เงาเจาได้สหายใหม่แล้ว ไม่ได้สนใจว่าบิดากับมารดาจะไปที่ไหน
ส่วนอาณาได้กินผลไม้สีแดง ไม่ได้สนใจว่ามารดาทำอะไรเช่นกัน

ณ ห้องโถง

จ้าวเหิงนังลง เขามองผู้ชานเหินยงก่อนถามเสียงซิม “แดนสู่
ร่ำรวย เหตุใดจากมา”

เดิมที่ผู้ชานเหินยงตื่นเต้นมาก ทว่าพอได้ยินคำถามนี้ มุมปากพลัน
เผยยิ้มที่ดูแล้วทั้งเย้ยหยันทั้งเศร้าสลด

จ้าวเหิงขมวดคิ้ว ผูกงกเห็นเข้าจึงกระซิบตำหนิผู้ชานเหินยง
“โอหัง”

ผู้ชานเหินยงตัวลั่นเทา และไม่รู้ตัวว่าตนเองทำผิดที่ใด จึงคุกเข่า
เสียงดัง โขกศีรษะอ่อนนออนขอภัย เมื่อเห็นจ้าวเหิงขมวดคิ้วแน่นกว่าเดิม
ผูกงกจึงรีบกล่าวห้าม “พอแล้ว ตอบคำถามท่านอ๋องตามความเป็นจริง
ถ้ากล้าปิดบังแม้แต่นิดเดียว...”

“ข้าเหนื่อยมิกล้า มิกล้าเจ้าคะ!” ผู้ชานเหินยงหน้าซีดรับปาก ตกใจ
จนแทบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่

“รีบพูด” ผูกงกเร่ง

ผู้ชานเหินยงเช็ดน้ำตา ยามนี้ใจเย็นลงแล้ว แต่ยังคงนั่งอึ้ง มอง
ชายผ้ากับริบรองเท้าหุ้มข้อสีดำของท่านโช่วอ๋องด้วยแวตาดำเฉื่อยชา ไม่รู้ว่า
ควรเริ่มพูดจากที่ใด ช่งเจียหิงสังเกตเห็นจึงได้ว่าผู้ชานเหินยงกำลัง
ลำบาก หลังกวาดตามองท่านอ๋องที่สีหน้าเกรงขามคราหนึ่ง จึงปลอบโยน
เสียงเบา “เจ้าไม่ต้องกังวล ค่อยๆพูด นึกอะไรได้ก็พูดมา”

ผู้ชานเหินยงเงยหน้า เห็นชายาโช่วอ๋องที่งามจนคล้ายเทพธิดา

ข้ายังสุภาพอ่อนโยนเพียงนั้น ดวงตาของนางพลันแสบเคือง น้ำตาไหลลงมา ก้มหน้าพรางสะอึกสะอื้นเอ่ย “ท่านอ๋องกล่าวว่แดนสู่ร่ำรวย นั้น... นั้นเป็นเรื่องตั้งแต่สามสิบปีก่อน...”

ซ่งเจียหิงตั้งใจฟัง ไม่ได้คิดมากอันใด ทว่าจ้าวเหิงกลับตระหนกทันที สามสิบกว่าปีก่อน ปฐมจักรพรรดิเพิ่งขึ้นครองราชย์ ต้าโจวเพิ่งสถาปนาแคว้น เรื่องใหญ่เรื่องแรกคือรวบรวมที่ราบภาคกลาง และยึดอยู่เยว่ทางตะวันออกเฉียงใต้กับแคว้นสู่ทางตะวันตกเฉียงใต้คืนได้ในยามนั้น ความหมายของสาวชาวบ้านนี่คือ ชาวบ้านร่ำรวยเมื่อแดนสู่อยู่ภายใต้การปกครองของฮ่องเต้แคว้นสู่ ทว่าเมื่อเปลี่ยนเป็นพวกเซาหลูกลานตระกูลจ้าวปกครองแคว้นสู่ แดนสู่ก็ยากจนอย่างนั้นหรือ

ในฐานะท่านอ๋องแห่งต้าโจว แม้จ้าวเหิงใจกว้างเพียงใดก็ยังไม่ชอบฟังคำพูดนี้

เมื่อเห็นท่านอ๋องเริ่มไม่สบายอารมณ์ ฝูงกงตักใจจนไม่กล้าพูดอะไร โชคดีที่ผู้ชานเหนียงก้มหน้าจึงมองไม่เห็น นางพูดต่อว่า “ทุกคนรู้ว่าแดนสู่ร่ำรวย หลังปฐมจักรพรรดิครองแคว้นสู่แล้ว ก็ส่งคนมารวบรวมของล้ำค่าทุกอย่างในแคว้นสู่ส่งไปเมืองหลวง เล่ากันว่าธม্মาลากติดต่อกันสิบปีถึงลากเสร็จ...นายทหารต้องถึนละโมภทรัพย์สินของชาวสู่ ยามนั้นจึงปล้นสะดมไปทั่ว...ทำให้ชาวสู่ไม่มีทรัพย์สินเหลือ ได้แต่ทำไร่ไถนา ปลูกชาเลี้ยงไหม ผ่านไปไม่นานก็ห้ามชาวบ้านขายชากับไหมเป็นการส่วนตัว หลังค้าขายกับสาวไหมเสร็จแล้ว พวกเราได้แต่รอให้ทางการมาเก็บแต่เงินที่ทางการให้กลับน้อยลงเรื่อยๆ น้อยจนไม่พอกับเงินทุนที่พวกเราใช้ปลูกชาเลี้ยงไหม...นับวันชาวบ้านยิ่งยากจน ไม่มีทางเลือกจนต้องขายที่ดิน...ที่ดินเหล่านั้นกลายเป็นของพวกขุนนางกับเจ้าของที่ดิน และภาษีที่พวกเราต้องจ่ายกลับเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ข้ายังผลผลิตไม่ดี เทียบกับปีก่อนแล้ว พวกเรายังจ่ายภาษีได้เยอะกว่าเสียอีก ทางการก็ตั้งภาษีใหม่...ปีนั้น

ที่ข้าน้อยออกเรือน บิดาไปขอหนังสือจากทางการ ยังต้องจ่ายภาษีแต่ง
ลูกสาว...”

พูดถึงตรงนี้ อุ๋ซานเหนียงร้องไห้สะอึกสะอื้น “ท่านอ๋อง พวกเรา
ชาวสู้อยู่ต่อไปไม่ได้แล้ว หากท่านไม่เชื่อ ท่านลองส่งคนไปที่แดนสู ถ้า
เป็นเช่นนั้นต่อไป อีกไม่นานชาวสูคงตายหมดเป็นแน่เจ้าค่ะ...”

จ้าวเหิงสีหน้ามึนทึบ หากสิ่งที่อุ๋ซานเหนียงพูดเป็นความจริง เป็น
เช่นนั้นต่อไป ชาวสูได้ตายแน่นอน ทว่าเหล่าชาวบ้านถูกทางการบีบบังคับจน
เหลืออดเช่นสุนัขที่จนตรอกจะฮึดสู้สุดชีวิต ย่อมต่อต้านในอีกไม่ช้าเป็นแน่
“ข้ามีธุระ คิณนี้ไม่ต้องรอ” จ้าวเหิงลุกขึ้น พูดกับช่งเจียเหิงก่อน
จะเดินจากไป

คำพูดของอุ๋ซานเหนียงเกี่ยวข้องกับทางการ ช่งเจียเหิงรู้ว่าจ้าวเหิง
นึกถึงอาณาประชาราษฎร์ จึงรีบพยักหน้าและเดินไปส่งเขาถึงหน้าประตู
มองเขาสาวเท้าไปเรือนด้านหน้า

ยามลมฤดูใบไม้ร่วงพัดมา ช่งเจียเหิงใจลอย นางคิดเสมอว่า
ชาติก่อนนางลำบากมากพอแล้ว บิดามารดาต้องจากไป นางตกอับ
กลายเป็นอนุของผู้อื่น ถึงขั้นถูกขังไว้ในจวนพักอย่างไร้ฐานะและชื่อเสียง
ทว่านางแคล่วคล่องใจ ไม่ต้องห่วงเรื่องอาหาร พัสตราภรณ์ แต่ชาวแดนสู
พวกนั้น ทั้งที่อยู่เย็นเป็นสุข แต่เพราะการเปลี่ยนผู้ปกครอง ทำให้ราษฎร
เดือดร้อนจนอยู่ไม่ได้...

“พระชายา ได้โปรดรับข้าน้อยสองแม่ลูกไว้ด้วยเถิดเจ้าค่ะ ข้าน้อย
ทนลำบากได้ทุกอย่าง ข้าน้อยไม่เอาค่าแรง ขอเพียงได้กินอิ่มท้อง...”

ข้างหลังแว่วเสียงร้องไห้อ่อนหวาน ช่งเจียเหิงหันหลังก็เห็น
อุ๋ซานเหนียงคลานมาถึงหน้าประตู ไม่รู้ว่าคลานมาตั้งแต่ยามใด อีกฝ่าย
เงยหน้าทั้งน้ำตานองหน้าอ่อนหวานนาง “พระชายา อาณาเพ็งห้าขอบ ข้าน้อย
ไม่อยากให้นางตามไปลำบากยากแค้นออกกระเหร์ร้อนอีก ถ้าพระชายา

ไม่สะดวกที่จะรับข้าน้อย เช่นนั้นท่านรับอาจาไว้เถอะ หากติดตามข้าน้อยต่อไป นางจะต้องอดตายในเร็ววันเป็นแน่...”

ร้องไห้คล้ายเจ็บเจียนขาดใจ

ช่งเจียหิงเป็นแม่คน ช้ายังตั้งครรรภ์อยู่ ฟังคำพูดนี้แล้วจะทนไหวได้อย่างไร หันมองอาจาที่ไม่รู้กำลังพูดอะไรกับบุตรสาวในลานเรือนดวงตาพลันแดงกำเอ่ยว่า “ได้ ข้าจะหางานให้เจ้าทำ เจ้าลุกขึ้นก่อน...”

ช่งเจียหิงมีจวนพักที่เป็นสินเดิม ถ้าท่านอ่องไม่พอใจกับการตัดสินใจของนาง นางจะให้ผู้อื่นหนึ่งแม่ลูกไปทำงานที่จวนพักของนาง

“ขอบคุณพระชยา ขอบคุณพระชยา จากนั้นไปท่านคือเจ้านายของพวกเราสองแม่ลูก ต่อให้เป็นชาติหน้า ข้าน้อยก็จะไม่ลืมบุญคุณยิ่งใหญ่ของพระชยาเลยเจ้าคะ!” อุชานหนึ่งร้องไห้ด้วยความดีใจ ในที่สุดนางก็มีแหล่งทำมาหาเลี้ยงชีพ โชกศิระชะให้ชยาไช่ว่องเสียงดัง แต่ละเสียงที่ดังขึ้นทำเอาหัวใจของช่งเจียหิงลั่นสะท้านตามไปด้วย รีบบอกให้ซวงเออร์ปกครองอีกฝ่ายขึ้นมา